

DVOMESEČNIK
LETNIK 74
ŠTEV. 4 (512)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

JULIJ-AVGUST 2001

4

Salezijanski Vestnik

Črna jezera

Pesem veselja in pesem sanj

V TEJ ŠTEVILKI

4 Janez P.
POHORJE, BLAGOSLOV ...

11 Ivan Türk
NOVOMAŠNIK ...

12 sv. Janez Bosko
VERA

14 škof dr. Franc Kramberger
VERZEJ, RAKOVNIK OB MURI

18 s. Marija Imperl HMP
VZGAJAJMO ZA VESELJE

20 Intervju z Jožetom Rojkom
... RAD IMAM MLADE

24 Alojz Zver SDB
ŽE 70 LET V MISIJONIH

26 Juan E. Vecchi, vrh. predstojnik SDB
PODOBA MARIJE POMOČNICE

30 Razni
POCITNIŠKAPONUDBA

Salezijanski Vestnik

Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.30.28, e-mail: vestnik@salve.si
www.sdb.salve.si

dvomesečnik

4/2001, letnik 74 (štev. 512)

Glasilo za salezijansko družino

Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

Ureja uredniški odbor

Glavni urednik: Janez Potočnik

Lektoriranje: Jerneja Kovšca

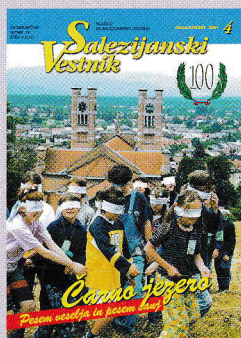
Grafična priprava in založba: Založba Salve, Ljubljana

Tisk: Ducal, d.o.o., Celje

ISSN 0353-0477

Na naslovni strani

Črno jezero letos. Tolika dogajanja so vezana na Rakovnik, tudi Združenje Marije Pomočnice, Mašna zveza ...

DAROVE za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in druge namene lahko nakazete na žiro račun in pripišete, za kateri namen:

Salezijanski inšpektorat, Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana

štev. Ž.R.: 51800-620-336 05 1200119-15059, pripis: "SV"

SV izhaja v 52 narodnih izdajah, v 25 jezikih in v 128 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad 10 milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina - Avstralija - Avstrija - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija - Centralna Amerika (Salvador) - Češka - Čile - Ekvador - Filipini - Francija - Haiti - Hrvaška - Indija 5x (angleško, malajalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - Italija - Južna Koreja - Kanada - Kenija - Kitajska (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo - Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - Nemčija - Nizozemska - Paragvaj - Peru - Poljska - Portugalska - Rusija - Slovaška - Slovenija - Španija - Sri Lanka - Tajsko - Urugvaj - Velika Britanija - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - ZDA San Francisco (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Sv. Janez Bosko je na pobudo Svetega Duha dal življenje mnogim apostolskim silam in širokemu gibanju oseb, ki na različne načine delajo v blagor mladini in preprostim ljudstvom. Poleg treh glavnih skupin (salezijanci, salezijanke – HMP in sotrudniki) se danes število teh skupin giblje okrog dvajset. V uvodniku omenimo še tri, ki jih bralci Vestnika večinoma že poznate. Če se čutite ob kaki skupini nagovorjeni, vas vabimo, da se vanjo vključite. Tako bomo v don Boskovem duhu med seboj še močneje povezani v veliko salezijansko družino, ki ji je pri srcu delo odrešenja za mlade.

ZMP

ZDRUŽENJE MARIJE POMOČNICE

Združenje Marije Pomočnice (ZMP) je ustanovil sv. Janez Bosko in sicer v turinskem središču Marije Pomočnice 18. aprila 1869 ter imel to združenje za sestavni del Salezijanske družbe. Papež Pij IX. jo je 5. aprila 1870 ustanovil kot nadbratovščino.

ZMP ima za glavni namen širiti pobožnost do Marije Pomočnice. Predstavlja sredstvo posvečenja in apostolata. Pripadnost Združenju nalaga dolžnost časti Marijo, Pomočnico in Mater Cerkve, ter se udeleževati don Boskovega poslanstva med mladino in ljudstvom. V salezijanski družini Združenje posebej poudarja vrednoto ljudske marijanske pobožnosti kot sredstvo za evangelizacijo in razvoj ljudskih slojev.

V zadnjem letu je bilo tudi v Sloveniji to Združenje na novo oživljeno: zaživele so štiri skupine – na Rakovniku,

Široko apostolsko gibanje

v Mariboru, Celju in Veržeju. Za večino skupin velja, da se redno srečujejo na spominski dan Marije Pomočnice 24. v mesecu.

Informacije: Ivan Zupan, Dragonjčeva 6, 2000 Maribor.

SMZ

SALEZIJANSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE ZA MLADINO, DRUŽINE IN DUHOVNE POKLICE

Sv. Janez Bosko si je zelo prizadeval, da bi mladim pomagal k pravilni poklicni odločitvi. Posebno pozornost je posvečal tistim, za katere je slutil, da jih Gospod vabi v duhovni poklic. To njegovo delo želimo nadaljevati člani velike don Boskove družine.

Ustanovitev **Salezijanskega molitvenega združenja** za mladino, družine in duhovne poklice (SMZ) sega v leto 1975. V molitvenem združenju se lahko vključujejo vsi: otroci in mladi, cele družine, starejši in bolni. Dnevna duhovna vez med člani je redna molitev ANGEL GOSPODOV, ki nam nazorno prikazuje Božji klic, Marijin odgovor in sad te dvojne ljubezni. Lahko pa si tudi vsak izbere svojo molitev za duhovne poklice.

Članstvo v združenju ni vezano na skupna srečanja, priporočamo pa: letni molitveni shod meseca maja na Rakovniku oz. v Ver-

žeju, mesečna molitvena srečanja (Rakovnik, Celje, Veržej, Kuřeček ...), redne oblike molitvenih srečanj po župnijah (prvi četrtki in sobote ...) in druge. Kot potrditev na vključenje v SMZ pošljemo posebno plaketo.

Na zunaj člane združenja povezuje revija Salezijanski vestnik (SV), ki ga dobivajo brezplačno po pošti ali prek poverjenika. Za vse molivce vsak zadnji dan v mesecu darujemo sv. mašo. Pokojne molivce pa preko SV priporočamo v molitveni spomin vsem članom združenja. Zato sporočite imena pokojnih in k temu molitvenemu združenju povabite še druge.

Naslov: SMZ, Ivan Turk, Marijanišče, 9241 Veržej

MZ

MAŠNA ZVEZA

Sv. Janez Bosko je svojim vztrajno ponavljal: »Zaupajte v Marijo in boste videli, kaj so čudeži!« In na drugem mestu: »Marija bo vsakemu, ki daruje za gradnjo njene materialne hiše zagotovila lepo mesto v nebesih!«

Prav to je razlog gradnje cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku. 8. decembra 1902, dobro leto po prihodu salezijancev v Slovenijo, je bila ustanovljena Družba za zgradbo svetišča v čast Mariji Pomočnici kristjanov na Rakovniku.

Član Družbe je postal vsak, ki je prispeval vsaj skromen dar za svetišče. Od tedaj torej obstaja t.i. **Mašna zveza**. Predvsem po zaslugi tolikih, ki so se vključili v Mašno zvezo, je bil kmalu postavljen temeljni kamen in tudi dograjena cerkev Marije Pomočnice (1924).

Mašna zveza je torej duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Vsako soboto ob 7. uri darujemo po njihovem namenu sv. mašo, člani pa so deležni tudi drugih molitev in dobrih del, ki jih namenjamo drug za drugega. V Mašno zvezo se lahko vpiše vsak, ki nameni dar za cerkev Marije Pomočnice (vsaj v višini daru za sv. mašo), sporoči svoj naslov in zaprosi za vpis. Dar je lahko enkrat ali ga občasno obnavljate. S smrtjo članstvo v Mašni zvezi na preneha, še več, vanjo je mogoče vključiti tudi rajne, saj sadove svetih maš še posebej namenjamo prav njim.

Sredstva, ki jih namenjate za Mašno zvezo bodo v prihodnjih letih uporabljena za dokončanje notranje ureditve cerkve in obnovo rakovniških stavb, ki smo jih po desetletnem procesu denacionalizacije končno dobili vrnjene, vendar v zelo slabem stanju.

Naslov: Salezijanski zavod, MZ, Rakovniška 6, Ljubljana.

Janez Potočnik SDB
urednik Salezijanskega vestnika

POHORJE

BLAGOSLOV DOMINIKOVEGA DOMA

Že nekaj let se mnogi mladi in manj mladi zbirajo v Dominikovem domu na Pohorju, ki ga upravlja salezijanska skupnost iz Maribora. V nedeljo 6. maja, na praznik sv. Dominika Savia, zavetnika tega doma, je bil dom s prizidkom (predvsem kapela) med sv. mašo slovesno blagoslovljen. Na zelenem Pohorju se je med mogočnimi smrekami zbralo lepo število vernikov in mladih iz župnije sv. Janeza Boska Maribor, nad dvajset duhovnikov in en avtobus »Ljubljancanov«, med katerimi so se te nedelje še posebej veselili rakovniški možje (kakih deset!), ki so vložili veliko svojega časa in moči za dozidavo kapele in urejanja doma in okolice. Sv. mašo je vodil predstojnik slovenskih salezijancev Lojze Dobravec, obred blagoslova pa predstavnik vrhovnega predstojnika za srednjo in vzhodno Evropo pokrajinski svetovalec Albert van Hecke. Med prisrčnim nagovorom nam je povedal, kako večkrat radi brskamo po foto-albumih in se spominjamo lepih dogodkov

iz preteklosti. Bog nam tudi podarja tak lep album – to je Svetlo pismo, v katerem odkrivamo, koliko lepega je Bog storil za vse nas in kako prav je, da radi posegamo po tem »albumu« in se iz njega tudi učimo, kako živeti svoje življenje. Mladi iz župnije sv. Janeza Boska so navdušeno prepevali in igrali ter skupaj z drugimi tudi goreče molili, da bi se odprle možnosti za gradnjo don Boskovega pastoralnega centra v Mariboru.

Janez P.

ŽELIMLJE – VERŽEJ

CELODNEVNO SREČANJE DRUŽIN

V Želimljem smo tudi letos dve spomladanski nedelji namenili srečanju družin, in sicer: v nedeljo 6. maja ter v nedeljo 10. junija. Na že tradicionalnih srečanjih, ki jih pripravljamo salezijanci iz Želimelj, se je zbralo okoli 55 družin (prvič 25 in drugič 30).

Ko smo se zbrali, smo se najprej priporočili Bogu. Nato so nam dijaki želimeljske gimnazije zaigrali kratko dramsko igro z naslovom *Kje je meja*. Osrednji del srečanja je bilo predavanje dr. Jožeta Ramovša. Govoril nam je na temo *Družina vez med generacijami*. Tematiko smo dodobra prereševali v delu po skupinah, ki je sledilo.

Kar je zanimivo za starše, morda sploh ni zanimivo za otroke in mladostnike. Zato so se ti zabavali po svoje: peli so, se igrali, risali, lepili, tekali po igrišču in še marsikaj takšnega. Vsekakor niso bili sami. Spremljale so jih sestre hčere Marije pomočnice, že izkušene žene in dekleta. Vsi so že dolgoletni sodelavci na srečanjih družin. Nekaj svojega dela so otroci

Udeleženci srečanja družin v Veržeju

predstavili tudi staršem v t.i. plenumu, ki je sledil skupnemu kosilu in odmoru. *J.B. in J.P.*

V Veržeu je bilo celodnevno srečanje družin v nedeljo 13. maja. Po Božji dobroti je bil to vsestransko lep in sončen dan. Srečanja se je udeležilo čez 200 ljudi: staršev, mladine in otrok. S skupnimi močmi so ga organizirali salezijanci iz Veržeuja in sestre salezijanke, ki vodijo otroški vrtec Lavra v Murski Soboti.

Gost srečanja je bil dr. Alojzij Slavko Snoj, dekan Teološke fakultete. Staršem in mladini je spregovoril o **VREDNOTAH**. Navzoči smo predavatelju pozornost in s hvaležnostjo prisluhnili. Pri pogovoru v skupinah smo še bolj zaslutili, kako pomembno je, da mora vsak človek, vsaka skupnost, posebej še vsaka družina, če hoče preživeti, imeti neko lestvico vrednot. Današnji človek, zlasti mlajši, težko pravilno vrednoti svoje življenje in življenje okrog sebe, saj mu kot vrednoto današnji zmaterializirani in uživa-

nja željni svet razglasa marsikaj. Zato je pomembno priti do spoznanja, kaj je resnična vrednota, za katero je vredno živeti. Pri pogovoru v skupinah smo posebej spregovorili o vrednotah, kot so: spoštovanje, resnicoljubnost, poštenost, odgovornost, sočustvovanje, hvaležnost, prijateljstvo, mirotvornost, zrelost, vera in zvestoba sebi, bližnjemu in Bogu ...

Dopoldanskemu delu je sledilo prijetno druženje ob kosilu na prostem. Popoldansko delo smo nadaljevali v domu kulture, kjer smo preživeli dobro urico pri prijetnem programu, ki so ga pripravili otroci pri dopoldanskem druženju. Po končanem poučnem in zabavnem programu smo se podali še v župnijsko cerkev k daritvi svete maše, ki smo jo vsi doživeli kot veliko vrednoto, ki ljudi združuje in daje novih moči ...

Iz besed in obrazov udeležencev je bilo čutiti radost in hvaležnost zaradi lepega in bogato preživetega dne. Razšli smo se z željo, da se ponovno srečamo. *Ivan*

CELJE

SKALA-PUM:

TO SMO MI

Skupina dvajsetih pridnih ljudi in peščica zelo prijaznega vodstva smo SKALA-PUM Celje. Delo imamo razporejeno, osem pa se jih uči za izpite. Začnemo ob 8.30 uri z jutranjo animacijo, ki vključuje pogovore o raznih temah, ki jih pripravljamo sami. Nato sledi prvi delovni čas, in sicer učenje in pisanje delovnih prošenj. Medtem si vzamemo krajši odmor, da vsega znanja ne »pojemo naenkrat«. Ob 11.00 se prične malica, ki jo pripravita dve že vnaprej določeni osebi. Po malici imamo odmor, ki je malo daljši, tako da se razvedrimo in igramo razne igre. Drugi delovni čas pričnemo z medsebojnim pogovorom, kaj

bomo počeli. To so razne ustvarjalne delavnice, ki so povezane z izdelavo raznih izdelkov. Ti nam razširijo naše znanje in hkrati dajejo tudi nek zaslužek, ki ga uporabimo za izlete, ekskurzije, projekte in za vse nakupe. Po delavnicah sledi čiščenje in zaključek dneva s skupinskim pozdravom.

V zadnjem času smo izpeljali naslednje dejavnosti:

- sodelovanje na **FESTIVALU VZGOJE IN IZOBRAŽEVANJA**. Predstavili smo svoj program in način dela. Mentorji so imeli predavanje na temo »**TI SI NA POTEZI**«. Vsi, ki so sodelovali, so prejeli priznanja, ki jim bodo gotovo v ponos, saj jim lahko služijo pri izobraževanju in tudi pri iskanju zaposlitve.

- **PROJEKT KNJIŽNICA**. Naredili smo si svojo knjižnico. Največ knjig je podarila Osrednja knjižnica Celje, ki se ji ob tej priložnosti zahvaljujemo. Hkrati pa vabimo vse, ki bi imeli kakršnokoli knjigo iz mladinskega področja in je ne potrebujete več ali pa pri vas nima prostora, da nam jo podarite. Pri nas jo čaka prostor in tudi veseli bralci.

- **PROJEKT SITOTISK**. Izdelali smo 300 šalov za prireditve v Veržeuju, prodali 300 velikonočnih voščilnic in skrojili, potiskali, zarobili okoli 1700 zastavic za ČARNO JEZERO. Zaslужili smo 170 tisoč tolarjev, ki jih bomo uporabili za projekt »**THE SPARKLING START**«, za končni izlet, gotovo pa bo še ostalo za kake dobrote.

- Sodelovanje z **MESTNO OBČINO CELJE OB NJENI 550-LETNICI**. Izdelali smo jumbo plakat, ki je krasi predel Hudinje.

- **PROJEKT »THE SPARKLING START«**. Deset predstavnikov SKALE-PUM se je več tednov pripravljalo, kako bi najbolje predstavili Slovenijo na Finskem. Odpotovali so 10. junija, vrnejo pa se 1. julija. V tem času bodo za finske gostitelje dvakrat pripravili slovenski večer s petjem narodnih pesmi in pokušino potice (ki jo bodo spekli na Finskem). S seboj so odnesli reklamno gradivo o Sloveniji. Na Finskem, točneje v Helsinkih, bodo sodelovali v programu, ki je soroden dejavnosti SKALA-PUM. Lahko so izbirali med naslednjimi izobraževalno-poklicnimi delavnicami: kovinars-tvo, mizarstvo, kuhinja, teater ...

Aleksandra Blazinšek

MUŽLJA - VOJVODINA

SREČANJE MINISTRANTOV IN OBLJUBE SKAVTOV

V Mužlji se že mnogoletno zbirajo ministranti zrenjaninske škofije na srečanje za praznik svojega zavetnika sv. Dominika. Letos jih je bilo več kot sedemdeset iz Coke, Padeja, Sajana, Kikinde, Mužlje, Vršca ... Po kratkem predavanju o osebni molitvi in vsakdanjem pogovoru z Bogom, ki ga je pripravil salezijanec Stojan Kalapiš, je sledila sveta maša, ki jo je vodil Both Istvan, dekan iz Coke. Nato so poromali k župnijski cerkvi, kjer so se prek športnih prireditev še bolj spoznali. Za zaključek so se ministranti zbrali pred Marijinim oltarjem in molili drug za drugega, da bi ostali

zvesti Jezusovi pričevalci, ko opravljajo svoje poslansko tvo pri sveti maši. Naslednje večje srečanje bo v avgustu, ko zanje pripravljamo taborjenje v Susari.

Letošnje leto je spet okronano s pozitivnim uspehom skavtskih voditeljev. Skavtsko obljubo je dalo kar 26 skavtov, volčiči pa so prvič izpovedali svojo prisego.

KiS

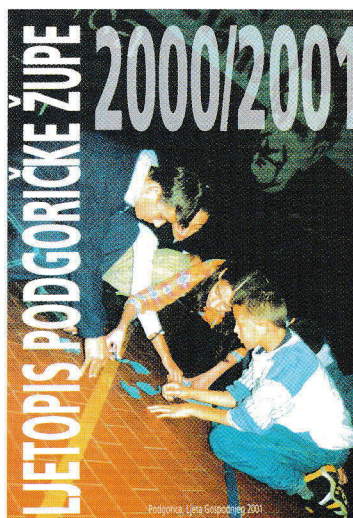
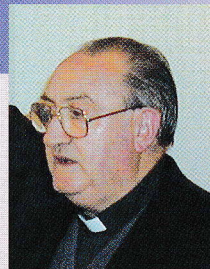
ZAGREB

INŠPEKTORIJSKI DAN HMP

Letošnji inšpektorski dan HMP se je odvijal v Zagrebu na velikonočni ponedeljek 16. aprila pod geslom »Z gorečim srcem za Gospodom«. Dan smo začele s sveto mašo, ki jo je daroval hrvaški inšpektor Ambrozije Matušić. Kosilu, ki smo ga pripravile tako, da je vsaka skupnost nekaj prispevala na skupno mizo, je sledilo tudi veselo salezijansko razvedrilo. V drugem delu popoldneva nam je bil predstavljen in izročen novi vzgojni načrt naše družbe. Kot vsa takšna srečanja je tudi to hitro minilo in domov smo se vračale zadovoljne, vesele in obogatene.

mš

PODGORICA

Slovenski salezijanci v Podgorici (Črna gora) so zelo dejavni. Žvahnjo je v mladinskem centru (Don Bosko center), nameravajo graditi, pred kratkim pa so izdali bogat *Letopis Podgoriške župnije*. Čestitamo.

TURIN

Vrhovni predstojnik že dlje časa močno boleha ... se priporoča v molitev in se zanjo zahvaljuje. Na sliki: skupaj z beograjskim nadškofom Hočevarjem, dvema salezijanskima novinkama iz SLO in HR ter dvema bogoslovcema.

Ženska

Dolgo časa sta se družbena organiziranost in kultura razvijali predvsem pod moškim vidikom: moški je določen za javno življenje, ženska pa naj ostaja v ozkem domačem okolju. Res je, da so na ta način žene odločilno vplivale na vzgojo novih generacij, včasih pa so bile kljub vsemu tudi v ospredju v javnem življenju.

Sveto pismo omenja nekatere žene, ki so imele pomembno vlogo v zgodovini odrešenja, npr. Estera ali Debora, nad vsemi pa je gotovo Marija. Podobno velja za žene tudi v zgodovini krščanske skupnosti: imamo ustanoviteljice, učiteljice, mučenke itn.

V zadnjem času so zelo v ospredju ženske zahteve, pogosto upravičene, včasih pa tudi pretirane. Tako je žena lahko vstopila v javno življenje in v poklicno udejstvovanje. Zdi se, da je tako vsakršna diskriminacija s formalnega vidika presežena, čeprav nekateri posamezniki še vedno prisegajo na staro miselnost.

Začenjamo obdobje, ko bosta "dva eno telo", s čimer ne merimo samo na zakon, ampak tudi na vzpostavljane nove kulture in novih oblik družbenega življenja.

Pomembna svetovna srečanja (Kairo, Peking, New York) so temu skušala dati tudi pravni okvir. In ker smo v procesu globalizacije, bi moralo to, kar je bilo sprejeto, veljati za vse dežele sveta.

Toda kot na mnogih drugih področjih se tudi tu pojavljajo pritiski, ki jih nihče ne more ustaviti, ali se za to niti ne potruditi.

Vloga žene je še vedno zelo krhka in družba jo, vsaj v nekaterih kategorijah in skupinah, še vedno skuša držati v odvisnosti. Ravno to bi nam moralo v začetku novega tisočletja pomagati pri razmišljanju, da se mora, v luči novega humanizma, nekaj spremeniti.

Eno od zgoraj imenovanih kategorij sestavljajo žene, obsojene na prostitucijo zaradi svojih gospodarjev, ki so jih ogoljufali z lažnimi obljubami, in nimajo možnosti osvoboditve. Gre za pravo suženjstvo.

Druga kategorija, ki občuti diskriminacijo, so žene, ki jih pohablja zaradi njihovega položaja in so tako ranjene v svojem človeškem dostojanstvu. To se dogaja v fundamentalističnih družinah in družbah. Žalostno pri tem je, da ima takšno početje svoje korenine v verskem prepričanju.

Govorimo o globalizaciji. Toda do sedaj se le-ta uresničuje samo pod ekonomskim vidikom.

Tudi verstva iščejo dialog. Nesmiselno je, da se pripravljajo na ideji Boga, ali kako Boga kličejo. Jezus je dejal, da je sobota narejena zaradi človeka. Torej, ali naj dialog pomaga k spoštovanju človekovega dostojanstva ali pa je nesmislen. V tem smislu govorimo o religijah kot o velikih silah, ki lahko prispevajo k miru.

Tretja kategorija diskriminiranih žensk: tiste, ki morajo opravljati najtežja dela.

Za odpravo diskriminacije je potrebno usklajeno delovanje ljudi dobrega srca ter mednarodna pomoč, ki bi odpravila vsaj najhujše navade in pojave.

Juan E. Vecchi, vrhovni predstojnik

POTOVANJE V GLOBINO Z MARIJO D. MAZZARELLO

Se še spomnite prvomajskih počitnic? ... Dvanajst deklet se nas je skupaj s s. Ivanko Berčan, s. Marijo Imperl in Sandijem Osojnikom odpravilo na petdnevne duhovne vaje v malo severno italijansko vasico Mornese blizu Genove in Turina, kjer se je rodila in živela sv. Marija D. Mazzarello, ustanoviteljica družbe HMP.

27. aprila smo se zgodaj zjutraj še vse zaspale (ali pa samo jaz) zbrale na Rakovniku pri maši in svoje »potovanje« izročile Gospodu in angelom varuhom. Po maši smo se malo okrepčali pri sestrah, saj je bila dolga pot pred nami, potem pa smo se v veselem pričakovanju novih dogodivščin odpravili na pot.

Kljub majhnim oviram na avtocesti (skoraj smo izgubili prtljago iz enega avtomobila, ker se je prtljažnik kar sam od sebe odprl) smo popoldan sreč-

no prispeli na cilj. Še preden smo se odpravili v dekliški zavod na majhnem gričku v Mornesah, kjer smo stanovali, smo hitro pokukali v rojstno hišo sv. Mazzarello. Saj ne bi bile punce, če ne bi bile radovedne, g. Sandi pa se je pač moral podrediti želji večine, čeprav mu to, po mojem mnenju, ni bilo niti najmanj težko. Prvi večer smo preživeli v medsebojnem spoznavanju in spoznavanju prvega delčka življenja sv. Marije Dominike pre-

ko video-kasete, nato pa se utrujeni odpravili v postelje in, ne boste verjeli, v trenutku zaspali.

Naslednje štiri dni smo preživeli v odkrivanju življenjske poti Marije Dominike kot veselga mladega dekleta, ki so jo klicali Main, kot mlade žene, ki je skrbela za otroke, ki so ostali brez staršev, in ki je po preboleli bolezni zaupno izročila svoje življenje Bogu, kot ena izmed prvih štirih sester, ki so se odločile, da bodo hodile za Gospo-

Sotrudniki iz ljubljanskega področja na obisku v Veržeju

dom in služile njemu, ki nas ljubí brezpogojno. Ob spoznavanju njenih vzponov in padcev smo vzporedno odkrivali pomen naših vzponov in padcev, ki nam jih Bog pošilja v življenje, naših strahov, ki se pojavljajo od časa do časa v naših srcih, naših zakladov in talentov, ki nam jih je On položil v srce, da bi z njimi služili Njemu in bližnjim.

Hodili smo po poteh, ki jih je ona sama prehodila nešteto-krat, odkrivali čudovito brezmejnost stvarstva, ki je bilo ustvarjeno za vsakega posebej, tebe in mene, si nabrali novih skrivnostnih moči za življenje, ki ti jih lahko dajo le čarobni sončni vzhodi.

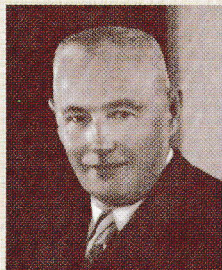
Bolj ko smo odkrivali in začeli čutiti življenje v tem majhnem kraju, težje nam je bilo pri srcu, saj smo vedeli, da se slovo hitro in brez zadržka bliža. In res je napačil dan, ko smo se morali posloviti. A zgodilo se je nekaj nepričakovanega. V srce se nam je naselilo neko tiho veselje, ki še danes živi v nas. Vsak je odkril nov izvir sreče, iz katerega črpa moči in zaradi katerega sprejme vsak nov dan z vso njegovo težo vedno z veseljem in hvaležnostjo, da mu je bil podarjen.

Tako smo se polni novih zakladov odpravili na pot proti domu. Še prej smo se »ustavili« v Turinu in imeli mašo v baziliki Marije Pomočnice, ki jo je zgradil sam don Bosko, nato pa se res odpeljali proti Sloveniji. Na Rakovniku so nas veselo pričakale sestre skupaj s s. Miro, ki je še posebej za nas prišla z Bleda na Rakovnik. Naredili smo še eno skupno sliko, nato pa se poslovili s hvaležnostjo od vsakega posebej, si obljubili, da ostanemo v stikih in se počasi odpravili vsak svojemu domu naproti.

Počitnice so minile, a lepi spomini so ostali v naših srcih, skupaj s sv. Marijo Dominiko Mazzarello, brez katere ti spomini sploh ne bi obstajali.

Klara

SPOMINI IZ DAVNIH DNI

**KOT JIH JE ZAPISAL JOŽEF MEZE,
PRVI SALEZIJANEC,
KI JE PRIŠEL NA RAKOVNIK LETA 1901**

Predstojniki so določili za Ljubljano g. Visintainerja kot ravnatelja in dva klerika, g. Perovška in mene, za pomočnika. Dne 19. novembra leta 1901 smo odpotovali iz Turina. Spotoma smo se ustavili v Mogliano Veneto, blizu Benetk, kjer je bil sedež provincialnega predstojnika, ki naj bi bil odvisen od njega tudi novi zavod v Ljubljani. Dne. 21. novembra smo šli vsi trije v Benetke, da si ogledamo to čudovito mesto, ki ga nihče izmed nas treh še ni videl ... Proti večeru smo se hoteli vrniti v Mogliano, toda o nesreča! Sedli smo na napačni vlak in se odpeljali čisto v napačno smer. Na postaji San Dana di Piave smo izstopili in čakali na drug vlak, ki nas je potegnil nazaj v Mestre. Od tam smo jo pa peš v temni noči mahali proti Moglianu, kamor smo dospeli šele po polnoči. Lačni smo bili in trudni. Pa se nismo mnogo zmenili za lakoto, pač pa za utrujenost: šli smo počivat. Drugi dan so nas sobratje kar obsipavali z vprašanji, kje smo hodili tako dolgo ...

Dne 23. novembra navsezgodaj smo se napotili proti Ljubljani. Spremljal nas je vlč. g. Veronesi, naš tedanji provincial. Spominjam se, kako mi je utripalo srce, ko sem se blizal svoji domovini, ki je nisem videl več, odkar sem prvič odpotoval v Italijo, to se pravi nekaj nad sedem let. Kako radostno sem pozdravil svoje stare znance iz otroških let: Krim, Ljubljansko barje, Rožnik in naposled belo Ljubljano!

V Ljubljano smo dospeli ob pol štirih popoldne z vlakom, ki pripelje iz Trsta. **Bilo je 23. novembra 1901.** Bila je sobota, dan posvečen Materi Božji. Deževalo je, mrzlo je bilo in pusto ... Na kolodvoru sta nas čakala g. Smrekar in g. Bradaška, blagajnik Društva. Zasedli smo dve kočiji in se odpeljali na Rakovnik.

Dasi so pričakovali naš prihod, vendar nismo našli česar pripravljenega. Sobe v gradu so bile prazne in osamele, ni bilo ne postelj, ne druge najpotrebnejše opreme. Prvo kosilo, ki je bilo obenem tudi večerja, nam je pripravila sestra g. Smrekarja, gđc. Nežika, ki jo imajo vsi starejši salezijanci v najboljšem spominu.

Drugi dan - bila je nedelja - je prišel za nami še četrti sobrat določen za Ljubljano: brat laik, kuhar. Ko smo jutraj vstali in pogledali skozi okno, nas je presenetil nepričakovani prizor: ponoči je prav na debelo zapadel sneg. Tako se je tisto leto z našim prihodom v Ljubljano pričela tudi precej ostra zima, ki ni odnehala več, dokler je ni pregnala pomlad.

Prvo kapelico nam je pripravil že g. Smrekar: majhen oltarček s podobo lurske Matere Božje v eni izmed sob (pozneje pa v grajski kupoli) v prvem nadstropju v gradu ... in ljudje so jo radi obiskovali. Seveda je potem še večkrat romala iz kraja v kraj, dokler ni novoposvečena cerkev napravila konec temu romanju.

Dne 26. novembra so nas obiskali presvetli knezoškof. Čudili so se našemu uboštvu in nas spodbujali k zaupanju in srčnosti.

Salezijanski vestnik, 6/1926, str. 124s

»Potemtakem, bratje, nismo dolžniki mesu, da bi živeli po mesu.

Če namreč živite po mesu, boste umrli, če pa z Duhom morite dela telesa, boste živeli. Kajti vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu, so Božji sinovi«

(Rim 8,12-14).

Božji sinovi smo

V eni izmed prejšnjih števil *Salezijanskega vestnika* smo govorili, kaj pomeni živeti po mesu in katera so dela mesa ter kaj pomeni živeti po Duhu in katera so dela Duha (prim. Gal 5,19-23). S tokratnim odlomkom iz *Pisma Rimljanom* gremo korak dalje. Ustavili se bomo predvsem pri vrstici: »Kajti vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu, so Božji sinovi«.

OD SVETEGA KRSTA DALJE

Sveti krst je izrednega pomena za naše krščansko življenje. To ni le nek tradicionalni obred, ki ga opravimo zato, ker to danes večina kristjanov še dela. Jasno je, da se na tej strani ne moremo dotakniti vse globine, ki jo prinaša ta sakrament. Gotovo je, da pri svetem krstu postanemo *Božji posinovljeni otroci*, deležni 'Božje narave'. To je nekaj povsem novega v človekovem življenju, nekaj, kar mu daje novo kvaliteto. Na osnovi tega Božjega posinovljenja smo si med seboj bratje in sestre, vključeni v veliko družino, ki jo imenujemo Cerkev, Boga pa lahko kličemo za Očeta, kar se najboljše vidi v naši temeljni molitvi očenaš.

S SVETIM DUHOM

Božje sinovstvo živimo v svojih danostih: kot moški in kot ženske, z vsemi svojimi prednostmi, a tudi pomanjkljivostmi, v poslušnosti Svetemu Duhu. Ta slednji pri življenju Božjega sinovstva/hčerstva igra pomembno vlogo. V Janezovem evangeliju zasledimo Jezusovo obljubo: »Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, on vas bo učil...« (Jn 14,26). Gospod nam obljublja Svetega Duha kot učitelja v našem vsakdanjem življenju. Apostol Pavel pa na drugem mestu še poudari, da v kristjanu prebiva Sveti Duh: »Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?« (1 Kor 3,16). Iz dosedaj povedanega je jasno, da Božjega sinovstva ni brez Svetega Duha, zato ga lahko živimo le, če se trudimo za poslušnost, če sledimo delom Duha, ki nas napravijo Bogu podobne. Sv. Bazilij je v svoji razpravi o Svetem Duhu zapisal: »Ko nas Sveti Duh združi s seboj, nas naredi duhovne, znova uvede v raj, vodi v nebeško kraljestvo in v posinovljenje, daje zaupanje, da Boga kličemo Očeta in smo deležni Kristusove milosti, da se imenujemo otroci luči in smo deležni večne slave.«

ZA KRISTUSOM

Božje sinovstvo je dar, ki nas preoblikuje, da sledimo Kristusu. Povabljeni smo, da sledimo našemu starejšemu Bratu, za katerega pravimo, da je v polnosti živel človeka. Hoditi za Kristusom pomeni pogosto hoditi proti toku, stopati po poteh, ki jih drugi nočejo ali ne zmorejo prehoditi. In vendar je to pot, ki pelje v življenje, ki pelje k Očetu, tja, kjer je vse naše, kakor lahko preberemo v priliki o usmijemem Očetu: »Kar je moje, je tvoje« (Lk 15,31).

Z DOBRIMI DELI

Božje sinovstvo nas usposobi, da ravnamo pravilno in delamo dobro. To, da smo Božji sinovi, mora odmevati v našem vsakdanjem življenju. Mladeničevo vprašanje Jezusu je tudi danes aktualno: »Kaj naj dobrega storim, da prejemem večno življenje?« (Mt 19,16). Božje sinovstvo v nas govori o Bogu in pušča sledi v vsakdanjem življenju. To naj bi se poznalo predvsem v naših medsebojnih odnosih v družinah, na delovnem/študijskem mestu in tudi v javnem

življenju, kjer naj bi znali tudi hudo zmagovati z dobrim (prim. Rim 12,21).

V VESELJU IN MOLITVI

Božje sinovstvo je dar, ki smo ga lahko zares veselili. Bog ne neha nad nami izrekati besed jordankega dogodka: »*Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje*« (Mt 3,17). Božjemu sinovstvu je veselje lastno tako kakor je ribi lastna voda. In še nekaj: to sinovstvo je mogoče živeti le v odnosu: jaz–Bog–bližnji. Zato je bilo zgoraj napisano povabilo k dobremu delu, tukaj pa dodajam še povabilo k molitvi – pogovoru z Očetom – brez te pa tako ničesar ni.

MIS

MOLITVENI NAMENI

♦ JULIJ

Novomašnik, bod' pozdravljen, od Boga si nam poslan!

Molimo za milost, da bodo novomašna slavlja duhovno ubrana in bodo tako močan klic mladim: Pridi in hodi za menoj!

♦ AVGUST

Marijinega vnebovzeta se radujejo angeli in slavijo Božjega Sina.

Prosimo za utrditev vere v večno življenje, saj brez te vere ni temelja za duhovni poklic.

♦ SEPTEMBER

Z veseljem se spominjamo rojstva Device Marije, iz katere je izšlo sonce pravičnosti, Kristus, naš Bog.

Molimo za slovenske družine, da bi z veseljem sprejemale nova življenja.

NOVOMAŠNIK BOD' POZDRAVLJEN

V počitniških mesecih se mnogi podajo na pot, eni na morje, drugi v hribe. Ko se človek odloči za pohod v gore, se odloči za pot, ki zna biti naporna in utrujajoča. Težki čevlji, nahrbtnik, morda slabo vreme, vzpon za vzponom, ki jih kar noče biti konec ... Vse to marsikoga sili k razmišljanju in spraševanju, ali se vse to splača. Tako se sprašujejo zlasti tisti, ki niso navajeni na napor in še niso doživeli radosti, ki prevzame človeka, ko dospe do cilja in se mu odpro novi pogledi na čudovito Božje stvarstvo. Pomembno pa je, da se gornik zaveda, da je vzpon samo polovica poti. Spust v dolino je sicer nekoliko lažji, je pa nevarnejši od samega vzpona. Izkušnja potrjuje, da se več ljudi ponesreči pri spustu kakor pri vzponu, zlasti, če se popotnik ne drži določenih pravil, ki veljajo v gorah in išče nevarne bližnjice.

Spotjo pohodnika v gore lahko primerjamo tudi pot do duhovnega poklica, do mašniškega posvečenja. O tej poti premišljujemo v mesecu juliju, v mesecu novih maš. Vsa Cerkev, zlasti še molivci za duhovne poklice, se veselim poguma mladih fantov, ki so se odločili za pot, ki pelje na goro Gospodovega duhovništva. Vsem novomašnikom čestitamo in se Bogu za ta dragoceni dar mašništva iskreno zahvaljujemo.

Po novomašnem slavlju bodo novomašniki morali nazaj v dolino, v resničnost vsakdanjega življenja. Ta spust bo zahteval veliko pozornosti in čuječnosti. Novomašniki, ne prezrite znamenj, ki jih je zarisala Cerkev ob vaši duhovniški poti. Ne pozabite na duhovniške obljube, ki ste jih izrekli ob duhovniškem posvečenju.

Dragi novomašniki, želimo vam radostno služenje Gospodu v blagor bratom in sestrám, ki jih bo Gospod poslal na vaša življenjska pota. Podobno velja tudi za vse, ki so se odločili za posvečeno življenje v kaki redovni skupnosti.

Dragi molivci(ke), ker smo z molitvijo in tudi drugače pomagali novomašnikom, redovnikom in redovnicam pri vzponu na goro duhovništva ali posvečenega življenja, imamo sedaj sveto dolžnost, da jih še naprej spremljamo na njihovi poti. Z ljubeznijo jih sprejmimo, z njimi sodelujemo, z njimi in zanje molimo ...

Vsem želim mir in veselje v Svetem Duhu

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ivan Turk

Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Veržej, tel. 02/588-90-60 ali 040/533-440

VERA

VERA JE MOLITEV

Med nedeljsko mašo skupaj z duhovnikom molimo VERO. To je molitev, v kateri so združene in strnjene glavne resnice naše vere. Veroizpoved ni le spisek resnic, ampak trditev, s katero zagotavljamo Bogu, da ga sprejemamo kot Učitelja, da hočemo verjeti v vse, kar nas je naučil po Jezusovih ustih, čeprav ne razumemo vseh stvari.

Zato nas Cerkev vabi, da molimo veroizpoved ne samo med sveto mašo, ampak vsak dan, kot eno glavnih molitev dobrega kristjana. Velike in pomembne resnice krščanske vere nam bodo tako ostale vtisnjene v spomin in bodo temelj našega načina življenja in obnašanja.

Da bi si dobro predstavljali veroizpoved, sem jo prepisal iz knjige, ki jo uporablja duhovnik pri opravljanju svete maše.

Molitev, s katero izkazujemo in obnavljamo svojo vero

Verujem v enega Boga,
Očeta Vsemogočnega,
stvarnika nebes in zemlje,
vseh vidnih in nevidnih stvari.

In v enega Gospoda Jezusa Kristusa,
edinorojenega Sina Božjega;
ki je iz Očeta rojen pred vsemi veki
in je Bog od Boga, luč od luči,
pravi Bog od pravega Boga;
rojen, ne ustvarjen, enega bistva z Očetom,
in je po njem vse ustvarjeno;
ki je zaradi nas ljudi
in zaradi našega zveličanja prišel iz nebes.
In se je utelesil po Svetem Duhu
iz Marije Device in postal človek.
Bil je tudi križan za nas,
pod Poncijem Pilatom je trpel
in bil v grob položen.
In tretji dan je od mrtvih vstal,
po pričevanju Pisma.
In je šel v nebesa, sedi na desnici Očetovi.
In bo spet prišel v slavi, soditi žive in mrtve;
in njegovemu kraljestvu ne bo konca.

In v Svetega Duha, Gospoda, ki oživlja;
ki izhaja iz Očeta in Sina;
ki ga z Očetom in Sinom molimo in slavimo;
ki je govoril po prerokih.
In v eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev.
Priznavam en krst v odpuščanje grehov.
In pričakujem vstajenja od mrtvih
in življenja v prihodnjem veku. Amen.

MOLITEV

Gospod, spoznal sem, kako pomembno je, da se zavedam, da si ti Stvarnik neba in zemlje, kajti včasih se obnašamo tako, kot da zemlja ne bi bila tvoje delo, ampak samo ena velika stvar, ki jo je treba izkoristiti in uničiti za svoje potrebe. Pomembno je, da mislim na to, da je Jezus postal človek za nas, da je bil križan in je umrl za našo ljubezen, da bitudi jaz imel moč žrtvovati se za druge. Pomembno je, da mislim na to, da je Jezus vstal, saj večkrat mislim le na zemeljske stvari. Pomagaj mi, Gospod, da bom vestno molil veroizpoved, da tako okrepim svojo vero in naravnjam svojo pot.

VELIKE IN POMEMBNE RESNICE, KI MORAJO VODITI NAŠE ŽIVLJENJE

Kot si prebral, v veroizpovedi najprej obudimo spomin na veličino in moč Boga, ki je iz nič ustvaril nebo in zemljo.

Nato se spomnimo velike do-brote in usmiljenja Božjega sina, ki je zaradi našega rešenja prišel iz nebes in po čudežu postal človek, ko se je rodil iz Device Marije.

Jezus bi nas lahko odrešil s preprosto gesto ljubezni. A ne: hotel je utrpeti grozo trpljenja in umreti na križu, da bi nam v veliki meri izkazal svojo ljubezen.

Takoj zatem (tega se tudi spomnimo v veroizpovedi) je nov popolni čudež dokazal sve-

tu, da je on Božji sin in naš Odrešenik: tretji dan, tako je bilo napovedano po prerokih, je vstal iz groba v slavi, živ. In potem ko je 40 dni preživel z apostoli, da bi potrdil in natančneje določil svoje nauke v dolgih in doživetih pogovorih, je šel v nebesa, da nam pripravi prostor.

Iz tistega kraljestva slave, kjer sedi na desnici Očetovi, bo prišel v slavi ob koncu časov, tako kot mi mislimo, in bo sodil vse ljudi.

V veroizpovedi tudi priznavamo, da verujemo v Svetega Duha, ki je tretja oseba Svete Trojice. Priznavamo tudi, da verujemo v sveto katoliško Cerkev, ki je Božje ljudstvo, ki živi na zemlji; da verujemo, da je Jezus predal voditeljem Cerkve svoje poslanstvo: da učijo v veri in odpustčajo grehe. Verujemo tudi, da bodo ob koncu sveta vsi ljudje z Božjo močjo vstali za življenje brez konca.

Na kratko so to resnice, ki jih priznavamo in sprejemamo od Boga, kadar molimo veroizpoved.

DOBRO JE, DA DOBER KRISTJAN MOLI VEROIZPOVED

V težkih časih, v katerih živimo, veliko slabih kristjanov ne pozna niti tistih resnic, ki nas jih je Bog naučil in ki so središče naše vere. Postajajo nesrečni, ker ne vedo, zakaj živijo, zakaj trpijo, zakaj umirajo.

Zato je dobro, da čim bolj pogosto molimo veroizpoved, pa ne le pri nedeljski maši, ampak tudi med tednom. Te resnice, dobro vtisnjene v našem spominu, nas bodo privedle do takega življenja, kot ga je živel Jezus. Pomagale nam bodo misliti na zemljo, še posebej pa na nebesa.

(Il Cattolico Provveduto, str. 35-40)

NALOGA

Pogosto bom molil veroizpoved.

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRITEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.**

Takoj nam sporočite
**spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel.: 01/427-3028
faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si

VERŽEJ

RAKOVNIK OB MURI

Romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice in slavlje stoletnice prihoda salezijancev v Slovenijo. Na tej strani vam podarjamo pridigo mariborskega škofa dr. Franca Krambergerja, ki je vodil romarsko slavlje s somaševanjem in procesijo s kipom Marije Pomočnice.

Še v odmevu trikratne velikonočne aleluje obhaja salezijanska skupnost v Veržeju dvodnevno slavlje – ob prazniku Marije Pomočnice kristjanov in ob stoletnici prihoda salezijancev v Slovenijo.

Smo v mesecu maju, najlepšem mesecu, ko je vse odeto v novo življenje, v mladost in novost. V tem mesecu smo zbrani pred Marijaniščem, ki začenja novo stran in novo poglavje svoje zgodovine.

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE!

Če bi vse odlomke Svetega pisma o Mariji strnili v en sam odlomek, bi bil tisti, ki nam pove, da je postala Božja Mati. To je največ, kaj večjega o Njej ni mogoče povedati. In ker je Božja Mati, je tudi vse tisto, kar izpovedujemo o Njej v litanijah, je tudi Pomočnica kristjanov. Ne gre pri tem naslovu za to, da bi označili Marijo kot tisto, ki pomaga vsakemu posameznemu kristjanu, marveč ta

naslov hoče označiti Marijo kot pomočnico celotnemu občestvu kristjanov, celotni Cerkvi. To razodeva zgodovina!

Z njeno pomočjo je leta 1571 prišlo do zmage nad Turki in muslimani. Takratni papež Pij V. je prosil vse kristjane v Zahodni Evropi, naj z rožnim vencem prosijo Marijo, da bo Evropa ostala krščanska in je ne bo premagalo muslimanstvo. Bil je uslišan. Takrat so Marijo začeli klicati kot »Pomočnico kristjanov«. Takrat je tudi papež sv. Pij V. v litanije Matere Božje vstavil vzklik: Pomoč kristjanov, prosi za nas.

Dobrih sto let pozneje (1683) so Turki zopet napadli krščansko Evropo (12.9.). Vsa krščanska Evropa je trepetala pred silno močjo Turkov ali muslimanov. Že je kazalo, da bodo celo cerkev sv. Štefana na Dunaju spremenili v hlev za turške konje. Toda 12. septembra 1683 je bila na posebno Marijino pomoč tudi ta nevarnost zatrta. Evropa je ostala krščanska z Marijino pomočjo. Pobožnost Marije Pomočnice se je še bolj razširila.

Dobrih 200 let pozneje je hotel francoski cesar Napoleon uničiti katoliško Cerkev. Osemdeset let starega in bolehnega papeža Pija VI. je dal zapreti in vlačiti iz ječe v ječo, tudi naslednika Pija VII. je dal odvesti iz Rima v bližino Pariza v Fontainebleau. Papež pa je iz ječe prosil vse kristjane, naj prosijo Devico Marijo za rešitev in leta 1814 je prišel nepričakovani preobrat. Napoleon je šel v izgnanstvo, papež Pij VII. pa se je 24. maja 1814 slovesno vrnil v Rim. Zmage ni pripisoval sebi, temveč Mariji, zato je odredil, da se 24. maja vsako leto obhaja god Marije Pomočnice kristjanov.

In prav v tistem času je Bog poklical v zgodovino Cerkve Janeza Boska (roj. 16.8.1815), ki je vse svoje delo, posebej delo za mladino, postavil pod vars-

tvo Marije kot Pomočnice kristjanov, posebej še ustanovitev moške redovne skupnosti salezijancev in ženske redovne skupnosti hčera Marije Pomočnice kristjanov v Turinu. Razumljivo je, da je materna ali prva salezijanska cerkev v kakem narodu posvečena Mariji Pomočnici kristjanov, tako tudi v slovenskem narodu na Rakovniku. Razumljivo je, da je praznik Marije Pomočnice kristjanov osrednji praznik salezijanske družbe.

Vendar ne le salezijanske družbe, tudi slovenskega naroda. Kdo bi mogel mimo podobe Marije Pomagaj na Brezjah ali

Njej je izročal svojo sedanost, njej je zaupal svojo prihodnost. Sv. Leonardo Portomavriški: »Če si priklidem v spomin vse milosti, ki sem jih sprejel od Boga, se mi zdi, da je moja duša kakor romarska cerkev, v kateri se časti čudodelna Gospa. Zidovi te cerkve so obloženi s spominskimi ploščami, ki nosijo napis: Milost, ki sem jo prejel po Mariji«. Milost, ki jo je slovenski narod sprejel po Mariji.

ptujskogorske Marije, ki pod materinskim plaščem ščiti, varuje, brani štajerski del slovenskega ljudstva. Ali ne bi mogli reči tudi Marijini podobi v Turnišču, da je Pomočnica kristjanov? Stoletja in stoletja, številna romanja to razodevajo in izpričujejo. Upravičeno: Marija pomagaj nam sleherni čas, na tebe ozira se vsak izmed nas ... Marija pomagaj in vodi nas ti ... Marija pomagaj vsem ljudstvom zemlje ...

Pred Pomočnico kristjanov je slovenski vernik prinašal svojo zgodovino, svojo preteklost.

DVAKRAT ZLATI JUBILEJ SALEZIJANCEV V SLOVENIJI

Drugi vsebinski del današnjega slavlja pa je stoletnica prihoda don Boskove družbe ali salezijancev v Slovenijo. Res bo osrednje jubilejno slavlje na Rakovniku, vendar ne moremo iti mimo tega dvakrat zlatega jubileja danes na tem romarskem shodu v Veržeju. Don Bosko (1815-1888) je neizbrisno zaznamoval zgodovino Cerkve v 19. stoletju s svojo karizmo, ki živi in rodi bogate sadove med

salezijanci, med hčerami Marije Pomočnice, med salezijanskimi sodrudniki, med don Boskovimi prostovoljkami, med mladino, med očeti in materami. Don Bosko – čudežno gorčično seme, ki je v brazdah Cerkve pognalo globoke korenine in kot drevo razprostrlo veje po vsem svetu.

Samo trinajst let po njegovi smrti, se pravi pred sto leti (leta 1901), je don Boskovi družbi odprl vrata slovenski narod. Prva postojanka je bila na Rakovniku v Ljubljani, in dobrih deset let pozneje (1912) so prišli salezijanci v Veržej, kjer je salezijanska karizma rodila bogate sadove v tukajšnjem zavodu Marijanišču vse do druge svetovne vojne. Prav v tem zavodu je bila drevnica duhovniških poklicev za salezijansko družbo in škofijo. V slabih tridesetih letih je v tem zavodu dozorelo okrog 300 duhovnih poklicev: škofij-skih in redovniških.

V zgodovini salezijanske družbe v Sloveniji ima pomembno mesto Marijanišče v Veržeju, v tem »Rakovniku ob Muri«, od koder se je širila pobožnost do Marije Pomočnice.

Pravijo, da človek piše zgodovino, toda Bog daje naslove. Tudi za Marijanišče je napisal novi naslov. »Vrnitev salezijancev!« Salezijansko poslanstvo, ki je bilo 50 let ovirano v rasti, je ponovno zaživel z novo močjo za odgovore na nove izzive in nova vprašanja, ki jih postavlja tretje tisočletje.

Upravičeno bomo zapeli: Tebe Boga hvalimo! Za stoletno navzočnost in opravljeno delo salezijanske družbe v Sloveniji, med našo mladino, v našem narodu. Tebe Boga hvalimo za novi naslov in novo stran salezijanske zgodovine tu v Veržeju. Zapijmo to pesem zahvale z iskreno prošnjo Pomočnici kristjanov: Marija, ti pomagaj nam!

*Franz Kramberger
mariborski škof*

Črno jezero desetič - Pesem veselja in pesem sanj. Tudi letos je bilo ž
steni na osrednji prostor, nekaj najbolj zanimivih otokov zadnjih let, ka
prisrčni igrici, pestra maša za sklep ob Boskovih zastavicah. In

ma jezero

elja pešem sanj

ivo: prisrčen sprejem, po plezalni
kih 200 zavzetih animatorjev, dve
obljuba: leta 2002 se spet vidimo.

»Vaše življenjsko geslo naj bo
veselje, a veselje brez greha!«

sv. Janez Bosko

VZGAJAJMO ZA VESELJE

TEMELJI VESELJA

Bog nas je ustvaril za veselje in srečo. V prvih poglavjih Svetega pisma beremo, da je bilo vse, kar je Bog ustvaril, dobro, zelo dobro. Človek je bil srečen, vesel, zadovoljen sam s seboj in z vsem okoli sebe; ničesar mu ni manjkalo. Lepo bi bilo slišati njegov iskren, sproščen, pristen smeh! Danes lahko le sanjamo o toliki sreči, tolikem smehu. Vendar pa, o tem sem prepričana: kadar v sebi doživljamo nebesa, je tudi naša sreča, naš smeh podoben temu.

Greh je to idealno srečo porušil. Smeh bi lahko za vselej izginil s človekovega obličja, a vendar je Bog obljubil Odręšenika. To je človeka napolnjevalo z radostnim pričakovanjem.

»Ne bodite žalostni, kajti GOSPODOVO veselje je vaša moč!« nas vzpodbuja že prerok Nehemija.

VSA NOVA ZAVEZA JE VZKLIK VESELJA

Mnogo Jezusovih besed, navodil, predvsem pa Njegovo življenje nam kaže, kam naj usmerjamo svoje življenje, kako naj se odločamo, da bomo ob svojem času dosegli že zemeljsko, predvsem pa večno srečo.

Jezus je povsod, kamor je prišel, zbujal veselje in upanje. Bil je optimist, ker je verjel v človeka. Iz njegovega dela in živ-

ljenja je nastal evangelij: vesela, dobra novica. Veliko je govoril o veselju: »Veselim se, Oče, da si to razodel malim ... nad spreobrnjenim grešnikom bo veliko veselje ... oče se veseli, ker je našel izgubljenega sina ... veselite in radujte se ...«

Mnoge plaši Jezusova klavrina smrt, a prav z njo nam je dokazal, kako zelo nas ljubi in prav z njo, ki pa se ni končala v grobu, ampak z vstajenjem, nam je zaslužil nebesa – t.j. največjo srečo in veselje. Tako za kristjana ni nikoli obupa, vedno ostaja razlog izhoda, optimizma, veselja, saj kristjan ve, da za vsakim velikim petkom pride velika noč. Kristjan ve, da ga ima nekdo tako zelo rad, da je zanj in prav zanj bil pripravljen dati tudi svoje lastno življenje.

Apostol Pavel tolikokrat ponavlja svojim sodobnikom, pa tudi nam danes: »Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se!«

SVETNIKA VESELJA

Don Boska imenujemo svetnik veselja in za salezijansko družino velja, da je »nasmeh na obrazu Cerkve«. Don Boskovo življenje je bilo prežeto z neomajnim optimizmom, ki je izviral iz krščanskega upanja, iz globoke vere v velikonočno skrivnost. Že kot deček je ustanovil družbo veselja in tudi kasneje je svoje fante in svoje salezijance nenehno spodbujal h krščanskemu veselju.

Tudi sv. Marija Mazzarello je nenehno ponavljala svojim se-

stram in dekletom: »Bodite vesele, bodite vesele ...!« Prav veselje je ena najpogostejših tem njenih pism in njenih priporočil.

Salezijanski preventivni sistem je možen samo v ozračju globokega optimizma in veselja. »Skačite, smejte se, kričite, samo ne grešite!« je priporočal svojim fantom v času razvedrila. »Svetost je v tem, da smo vedno veseli.« je dejal Dominiku Saviu.

Veselje, vedrina ter notranji mir so merila naše svetosti.

Se jim starši in vzgojitelji danes še upamo postaviti ta ideal? Morda ne, ker sami nismo dovolj veseli, dovolj sveti. A nikoli ni prepozno, da stopimo na to pot.

VESELJE NI/JE MOŽNO

Dan za dnem v današnjem svetu naglice, napetosti, storilnosti, materializma ... zremo okrog sebe toliko mrkih, brezvoljnih, utrjenih obrazov. Saj veselje v takem načinu življenja ni več možno. Toda, ali se kristjani in še bolj tisti, ki se navdihujemo pri don Bosku, svetniku veselja, res lahko zadovoljimo s takšnim odgovorom? Mar ni le izgovor? Lahko pa postane izziv: kje torej iščem svojo srečo, kaj je zame vir veselja? Kdor stavi svoje veselje le v materialne dobrine, uživaštvo in samouresničevanje, bo njegovo veselje res kratkotrajno in plehko, zgolj navidezno in ne pristno. Kristjani, sinovi in hčere sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazzarello pa najdemo vir veselja nekje drugje. Kadar v nas raste

vera, zaupanje v Jezusa in Marijo, nam je podarjen tudi nasmeš na obrazu. »Koliko trpljenja se skriva za tem vedrim, nasmejanim obrazom!« presenečena odkrivam po pogovoru z mladostnikom ali starši. Takšni starši in vzgojitelji bodo znali tudi v otrocih krepiti veselje.

SVETLE PLATI ŽIVLJENJA

Tarnamo nad današnjim svetom in tempom življenja. Nema- ra nas to celo zavede, da ne vi- dimo več 'svetlih zvezd' na nebu življenja. Vendar nam vsakda- nje življenje prinese toliko drob- nih radosti. Samo oči nam je tre- ba odpreti, da bi jih videli.

Otroci so nam pogosto dobri učitelji. Najdejo vedno nove in nove razloge za zabavo, vese- lje in smeh; predvsem mlajši in tisti, ki jih odrasli še nismo za- suli s težo življenja. Nekateri so pravi mojstri v iskanju svetlih strani življenja.

V vrtcu smo slavili Filipov rojstni dan. Otroci so mu zavze- to risali nekaj najlepšega za spo- min. V trenutku, ko je bila vzgo- jiteljica obrnjena drugam, so se pri eni od miz začeli veselo škro- piti – pljuvati. Posledica: popac- kane risbe teh, ki so risali s floma- stri. »... Katja, ali boš Filipu po- darila takšno popackano risbo?« je vzgojiteljica strogo kratka. Vse glave se užaloščene sklonijo. Kat- ja čez nekaj trenutkov zažari in pokaže na nerazlit delček na ris- bi: »Tukaj je pa lepa, a ne?!«

Mnogo več vedrine bi bilo med nami, ko bi bili vsi podobni tej deklici, ki zna v vsaki situa- ciji najti nekaj dobrega, lepega.

VIR OTROŠKEGA VESELJA

Starši so prvi vir veselja, ve- drine svojim otrokom. Čim mlajši so otroci, močnejši je ta vir. Gotovo smo že vsi bili priče otroškemu joku, ko se mora lo- čiti od staršev, ko ga v jutranjih urah pustijo v vrtcu. Kolikšna je

njihova sreča, ko jim po končanem delavniku spet stečejo na- proti, se jih oklenejo... Je na sve- tu še kaj lepšega kot blažen smehljaj otroka, ki se je ovil ma- mici ali očetu okoli vratu in čr- pal njuno ljubezen?!

Mala Tina je bila veselo, živah- no, navihano dekletce – vse do ti- stega dne, ko so izgubili mamico. Tedaj sta nasmeš in živahnost za lep čas izginila z njenega obraza.

Današnji tempo življenja in potrošniška miselnost nas kaj lahko zavede k iskanju nado- mestkov veselja: otroku moram kupiti to in ono, da ne bo prikraj- šan za kakšno stvar, ki jo imajo drugi otroci. Tako tudi ni denar- ja za še kakšnega otroka, saj otroci stanejo. Toda: Koliko stane nasmeš, ki ga podarim otro- ku? Koliko stane četrta ure, ko ga pozorno poslušam, se z njim pogovarjam, ga skušam razu- meti? Koliko stane, ko dopu- stim, da se spočije, umiri, raz- joče, nasmeje, ... v mojem naročju? Koliko veselja imajo tisti, ki imajo brata, sestro... Prepri- čana sem, da ga je vsakdo iz- med staršev sposoben dati.

OKOLJE VESELJA

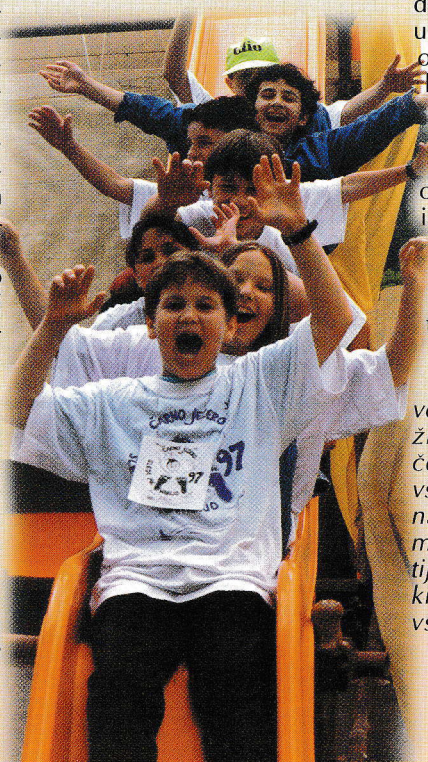
Komaj dveletno Stašo, vso jokajočo, mamica izroči vzgo- jiteljici v vrtcu. Vsa tresoča Sta- ša obstoji pri vratih sobe in se ne gane; trese se še naprej tudi v naročju vzgojiteljice. Vzgojite- ljica ve, da njen pijani oče doma razgraja in se z mamo lo- čujeta. Njej bo mnogo težje pri- klicati nasmeš na obraz kot ti- stim otrokom, ki imajo doma to- plo in vedro zavetje.

A vendar tudi za take otroke veselje ni nemogoče.

Saj je tudi don Bosko v svo- jih ustanovah imel v glavnem si- rote. Zato pa je toliko bolj pou- darjal pomen veselja, vedrega ozračja. Don Bosko in Marija Mazzarello sta pritegovala mla- de kot magnet železo s svojo lju- beznijo do njih, s svojim očar- ljivim nasmehom, vedro in vzpodbudno besedo. Nista se zadovoljila s plehkim, kratko- trajnim veseljem. Že takoj sta mladim ponudila okolje vese- lja: veliko igre, zabave, dejav- nosti, ki so jih veselile, zaposlit- ve ... Nič kolikokrat sta razve- drila obličje svojih dečkov in deklic s preprosto besedico na uho in predvsem, kadar sta na obrazu koga izmed njih razbra- la žalost in zaskrbljenost, sta ga povabila k sv. spovedi in po njej so znova zažareli v vese- lju. Iz dneva v dan so se že ti otroci hranili s Kruhom močnih in se tako krepili tudi v veselju. Spoved in Evharistija sta bila tako zanj dva mogočna ste- bra pristnega življenja in no- tranjega veselja.

V počitniških dneh imamo več časa tudi zase, za svojo dru- žino. Bolj spočiti in bolj sproš- čeni smo tudi bolj dovzetni za vse lepo in dobro v nas in okoli nas. Poskusimo se pri večerni molitvi spomniti lepih doživet- jih dneva, stvari, dogodkov, oseb, ki so nas razveselile... in se za vse to zahvalimo Bogu.

s. Marija Imperl HMP

RAD IMAM BUS, ŠE BOLJ PA IMAM RAD

mlade!

Nekega dne je z Rudijem Tisljem klepetal na Rakovniku. Takrat je mimo prineslo animatorko Skale in Rudi jo je vprašal, ali je Bus veselja že pobarvan. Jože je prislunil in nato pripomnil: »Kakšen avtobus?! Kdo ga bo vozil?« Pokazal je vozniško dovoljenje in v tistem trenutku je postal orodje v Božjih rokah, kajti Jože Rojko je postal šofer Busa veselja, ki je prinesel vesele trenutke že toliko mladim širom Slovenije. Prislunnimo zgodbi, ki jo je zapisalo Jožetovo življenje. Šele tako bomo lahko razumeli, da ima mnogo prinesiti mladim, ko parkira Bus veselja in zleze izza volana.

KAKO SEM HODIL SKOZI MLADOST

»Srečen sem, da sem se rodil in odraščal v »kompletni« družini – oče, mama in dva brata. Vsak izmed njih je vtisnil name svoj pečat. Največja sreča pa je moja mama. Globoko verna žena, ki je znala svojo vero vedno tudi prenašati v življenje. Večkrat je bila preizkušana, veliko ran sem ji v mladosti povzročil tudi sam. Danes vidim, da vse njene solze in vse njene molitve niso bile zaman. Nekje v daljavi sem vedno čutil njeno matersko roko in danes lahko samo ponavljam – hvala ti, mama, za tvojo globoko in iskreno vero in hvala ti, ljubi Bog, da imam tako mamo.

In kaj? Moja mladost je bila izkanje prave poti, uporništvu, preizkušanje meja dovoljenega...

Sprva sem hodil eno leto v Želimlje v Srednjo versko šolo, nato pa sem hodil na gimnazijo Moste. Tam sem občutil tudi pravo sovraštvo do Cerkve, čeprav so se hvalili, kako smo po ustavi vsi enaki... Ko so me končno vrgli iz gimnazije, sem

začel znova na šoli za laboratorijske tehnike in jo uspešno končal.

V tem mladostnem obdobju me je predvsem »vzgajala« ulica. Edina opora življenja sta mi bila mama in kaplan Ciril. V tistem času sem preizkusil vse, kar se je preizkusiti dalo: alkohol, cigarete ... Do stvari nisem imel nobenega odnosa. Koliko dni sem preživel popolnoma prazno, kjer je bila tema samo količina popitega alkohola in dekleta!

Končno je sledila vojska, kjer sem imel čas premišljevat o svojem življenju: po kapljicah so prihajale v mojo dušo Cirilove besede in mamine solze, dopisoval sem si tudi s svojo razredničarko... Nekako mi je uspelo postaviti temelje za nadaljevanje življenja. Dokončna stremitev pa je nastopila, ko sem na god sv. Nikolaja spoznal svojo ženo.»

SKALA IN DELO NA BUSU VESELJA

Jože že od vekomaj čuti, da ni rojen za službo, ki bi

zahtevala od njega, da bi bil v zaprtem prostoru. Tudi v času službe mnogo vozi – dela na terenu. Poleg »navadnega« izpita ima tudi izpit za bus. Ko je to povedal najprej Rudiju in potem Martinu pri Skali, so bili hitro zmenjeni, da bo vozil Bus veselja. Z veseljem se je lotil poslanstva. Pomembno se mu zdi, da delo opravlja prostovoljno. Na terenu se ob Busu veselja ne igra z otroki, kar je sicer naloga animatorjev. On je bolj v vlogi »biti ob«, za pogovor z mladimi ...

Na avtobus se je čustveno navezal. Zato mu ni bilo vseeno, ko je videl poleg vzponov tudi padce Skale. Takrat se je odločal, da bi le še vozil Bus in nič več sodeloval pri projektih Skale. Pa so se vreme na zjasnila.

Ko ga povprašam po največji želji, mi odgovori, da bi rad, da bi bil Bus veselja spet, kar je bil nekoč. In to je? Da bi spet vsak torek peljal v Jarše in vsak četr-

OČE IN ANIMATOR – VOZNIK

»Nikoli nisem imel težav v družini zato, ker sem svoj čas podarjal za dobre stvari (za Bus veselja). Menim namreč, da če delaš dobro, se dobro vrača z dobrim. Res pa je, da se večkrat sploh ne zavedam, da imam ženo, ki ji poleg službe vedno ostane dovolj moči in volje, da je naš dom vedno bolj to, kar naj bi bil – oaza miru in medsebojnega spoštovanja. Na njenih ramenih so res dobri trije vogali hiše ... Bog pa nama je podaril tudi hčerko Sabino, ki je dijakinja gimnazije Želimlje, in sina Mateja, ki je še osnovnošolec.

Hkrati pa je moje delo na Skali šola za to, da kot oče ne bi delal prevelikih napak pri vzgoji najinih otrok. Ko je bil g. Stanislav Hočevar imenovan za novega beograjskega nadškofa, sem v enem izmed njegovih intervjujev prebral stavek, ki mi je segel v srce:

tek v Fužine (razveseljevat otroke) ... Da bi se ob nedeljah peljali na župnije – v veselje mladih. Pa na osnovne šole... Potem mi pove še, kako je bilo nedavno na Jesenicah, pa na srečanju mladih v Celju ...

Takrat začutim, da mu srce resnično utripa v ritmu Busa.

»Cel gozd, ki raste, ne povzroča toliko hrupa kot eno samo drevo, ki se podira.« Na meni, na vseh nas je, da odgovorno skrbimo za ta naš gozd, kajti le tako se bomo lahko – če nam bo Bog dal dočakati jesen življenja – spočili v vsej njegovi mirnosti in lepoti ...«

NEPOZABNI DOGODEK Z BUSA VESELJA

»Zgodilo se je, ko smo se peljali na izlet na morje z otroki iz Fužin. Načelno ne dovolim, da otroci sedijo spredaj – pri vozniku. Tokrat pa si je nek fantič celo pot izmišljal vse mogoče izgovore (slabost ipd.), da je le lahko sedel spredaj pri meni, ko sem vozil. Ko sva bila sama, mi je zaupal: »Ne veš, kako vesel sem! Prvič grem na izlet, mama in oče me nikoli ne peljeta!« To veselje in hkrati bolečina sta se mi za vedno vtisnila v srce.«

MISEL ZA BRALCE SV, KI TE JO JE NAUČILO ŽIVLJENJE

Kljub t.i. napredku, kloniranju živih bitij in umetnemu oplojevanju ne bo človek nikoli v polnosti doumel vseh Božjih načrtov in poti, na katere nas je postavil On. Tam, kjer človek zapre vrata, v istem trenutku Bog odpre okno. In če je tema na prvi pogled še tako močna, moram vedno znova z nasmehom na ustih in veseljem v srcu iskati to svetlobo...

pripravila Monika Pajk

TIJUANA

mesto skrajnosti

Tijuana je področje ob mehiško-ameriški meji: ljudje, ki jih srečujete, so večinoma pregnanci, ki s sabo prinašajo stotine kultur in ras. Mesto brezštevilnih barak na plazovitih gričih. Nestrpnost tisočev, ki hočejo prek meje v ameriški ekonomski raj. Raje več mrtvih kot manj ... in sredi tega živijo in delajo salezijanci ...

»Uboga Mehika! Tako daleč od Boga in tako blizu ZDA!« Tako je ob prehodu iz 19. v 20. stoletje zapisal Porfirio Díaz, diktatorski predsednik te ameriške države. Če je kje mesto, kjer je nemogoče mogoče, potem je to Tijuana. Če hočemo opisati to mesto, se bomo izgubili v nasprotjih. Poskušati odkriti neko tradicijo med temi pregnanci vseh mogo-

čih narodov je strel v prazno. Tukaj najdete Zapoteche, Chinanteche, Mixe, Tlapanecche, Mixteche, Papage, Uaque, Totonache ... in kdo ve koga še iz vsega področja Mehike. Pravi Babilon! Začel se je z nekaj barakami, ki so bile raztresene po skoraj puščavskem področju in je bil najprej pribežališče pijančkov, potem pa kot prehodna postaja tisoč brezdomcev ...

TRIE OBRAZI MESTA

Danes v Tijuani prepoznamo tri oblike, ki jih razodeva to mesto: je mesto turistov z velikimi hoteli z najmodernejšim ugodjem; potem je to majhno zgodovinsko mesto; končno pa je to tudi posebno industrijsko mesto, ki privlači reke obubožanih ljudi s cele Mehike in se razprostira na 20 km meje z ZDA vse do Tihega oceana.

VELIKA REVŠČINA

Iz dneva v dan se večja število tovarn. Ceste pravzaprav

niso ceste, ampak bolj spominjajo na kake jarke. Javnega prevoza skoraj ni, sicer pa med samimi barakami pravzaprav kaki tramvaji niti ne morejo voziti. Je pa zato v mestu množica starih taksijev, avtomobilov, ki so jih Američani zavrgli. Nekatera področja mesta pa za avtomobile niso prehodna oz. dostopna niti s pomočjo domišljije. Zaradi industrije je onesnaženost tako velika, da se je preprosto ne da več prenašati. Najrazličnejši kupi odpadkov dobesedno spreminjajo geografsko podobo okolice. Cena delovne sile je sramotno nizka. Delavci imajo takšne pogoje dela kot pred sto leti. Za kak dolar delajo deset do dvanajst ur na dan. Mafijske združbe, ki trgujejo s prebežniki, rastejo kot gobe po dežju.

SALEZIJANCI V TIJUANI

Salezijanci so na to mejno področje posejali kar osem ora-

Točno pod oratorijem

Cerkev Marije Pomočnice v Tijuani

torijev. Dela je sila veliko in don Boskovi sinovi ne mislijo samo na duhovno razsežnost svojega dela, kar je njihova temeljna dolžnost, ampak tudi na gradnjo hiš, šol, delavnic in celo na urejanje javne kanalizacije. Prebivalcem, še posebej otrokom, priskrbijo hrano, obleko, prvo pomoč, skratka vse, kar jim narekuje krščanska ljubezen. Pomagajo jim številni prostovoljci, ki so sprejeli izziv in se popolnoma predali temu delu za ljudi na obrobju. To so ljudje, ki bi jim lahko postavili veličastne spomenike, toda zanje je to povsem normalno opravljanje njihovih vsakdanjih dolžnosti. Izvršujejo ogromno delo. Ljudem dopovedujejo, da so »ose-

be« in ne »stroji« za izkoriščanje; ki so rojeni, da živijo in ne da se izrabijo v suženjskem delu; da so vsi, prav vsi »sinovi istega Očeta!« Z don Boskovo drznostjo so sprejeli ta velik izziv. Vsak izmed njih opravlja več poklicev: duhovni voditelj, prijatelj, zdravnik, delavec, učitelj, arhitekt ... Biti en dan z njimi je isto kot na svoje oči okusiti očiten čudež. Od enega k drugemu delu prehajajo z neverjetno lahkotnostjo in se nikoli ne ustavijo. Zvečer se vsi vrnejo v skupnost in si pripovedujejo doživetja dneva. Vedno jih je veliko, vedno je kaj novega ... to so salezijanci, ki delajo na obrobju!

Po *Bollettino Salesiano* 5/2001

Prvi oratorij, sedaj stanovanje za eno družino

INDIJA

UBITI TRIJE SALEZIJANCI

16. maja letos so bili v Dimpurju iz povsem neznanih razlogov ubiti trije salezijanci in sicer iz noviciatske skupnosti v majhni vasi Ngarimu, ki je 25 km oddaljena od Imphala. Trije oboroženi vojaki so zahtevali odgovornega iz skupnosti. Ko se je pojavil magister in ravnatelj skupnosti, 43-letni Rafael Paliakra, so zahtevali vse novince iz plemena Naga. Ko je magister videl, kaj se dogaja, se je hotel nekaj upirati, pa so ga na mestu ubili; in ko sta to slišala njegova mlajša sestra (32-letni duhovnik Andrej in 25-letni bogoslovec Jožef) ter prihitela gledat, kaj se dogaja, so oboroženi lopovi takoj ubili še nju, potem pa pobegnili, prestrašeni novinci pa so se razbežali v bližnji kraj in o dogodku obvestili tamkajšnjega župnika.

ITALIJA

SREČANJE SALEZIJANSKIH ŠKOFOV

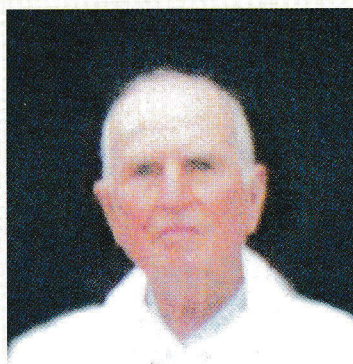
Prvič se je zgodilo, da so se na svoje srečanje zbrali salezijanski škofje, ki so prišli z vsega sveta in razmišljali o salezijanskih temah glede na svoje škofsko služenje. Ideja se je rodila v svetem letu 2000, do srečanja pa je prišlo ob prazniku Marije Pomočnice. Zbralo se je 81 od 104 salezijanskih škofov. V zadnjih desetih letih je bilo imenovanih kar 42 salezijanskih škofov. Med vsemi škofi je 6 kardinalov. Prišli so iz 38-ih različnih narodov sveta (iz Brazilije prihaja kar 24 škofov, iz Azije 15). Med navzočimi škofi je bil tudi msgr. Belo, škof iz Vzhodnega Timorja, ki je bil Nobelov nagrajenec za mir leta 1996. Vrhovni predstojnik Juan E. Vecchi jih je zbral najprej v Rimu – srcu vesoljne Cerkve, kjer so razmišljali predvsem o podobi Jezusa Dobrega Pastirja; za sam praznik Marije Pomočnice pa so poromali v Turin, v zibelko don Boskove karizme.

pojdite po vsem svetu

ŽE 70 LET V MISIJONIH

Zgodovina Cerkve in tudi salezijanske družbe na Slovenskem ima kaj povedati o slovenskih misijonarjih. Na straneh Salezijanskega vestnika o salezijanskem misijonarju Alojzu Zveru še nismo veliko pisali, zato smo prav veseli njegovega glasu, ki ga je sicer namenil sobratu Antonu Horvatu, župniku v Dokležovju.

SOBRATU V DOMOVINI

Vaše pismo, pisano 26. decembra minulega stoletja, je bilo zame pravo novoletno darilo. Kot mi je bilo pravo božično darilo pismo, ki sem ga dobil ravno na božični večer od svojega starega prijatelja in sošolca Martina Maroše iz Veržaja. Skupaj sva študirala in se vadila za misijone v Foglizzo (Italija) od 1925 do 1930. Potem pa sva šla v misijone. On je šel misijonarit v Čile, od koder ga je po precej letih izgnal Pinochet, mene pa so turinski predstojniki poslali v Brazilijo, ker mi beograjska vlada ni dala potnega lista za Japonsko. V Braziliji sem že sedemdeset let, ker me do sedaj še niso imeli za nevarnega ali škodljivega, da bi zaslužil Marošovo odlikovanje.

Prav prisrčno se vam zahvalim za pismo in za božične podobice. Saj vi, ki ste tudi precej let misijonarili po južnem Balkanu, dobro razumete, kako je toplo pri srcu človeku, ki se »potepla« po svetu, četudi za Božje kraljestvo, če mu golobček prinese pismo iz domačega kraja, ki mu pove, da se ga tam še nekdo spominja ...

MISIJONAR V VELEMESTU

Moj prvotni cilj je bilo pristno misijonarjenje med pleme-

ni Bororos ali Chavantes v Mato Grosso (tam deluje slovenski salezijanec Ernest Sakida, ki je v mestu Corumba ustanovil don Boskovo mesto), ali pa med Indijanci v Amazoniji (tam delujeta sestra HMP Marjeta Ščančar in Agata Kociper). Predstojniki pa včasih mislijo drugače kot mi »podložniki«. Po končanih študijah in mašniškem posvečenju (1941) so me poslali misijonarit v velemesta, za profesorja v naših zavodih, za kateheta, nadzornika in še posebej za ravnatelja v razne oratorije. Tisoč in tisoč paglavcem sem oznanjal evangelij z matematiko, zgodovino, latinščino in tudi s katekizmom ... Leta 1955 pa so me postavili za univerzitetnega profesorja in skozi sedemnajst let sem bil ravnatelj salezijanske modroslovne fakultete Don Bosco v Sao Joao del.Rei. Tukaj pa je moje misijonarjenje postalo čisto drugačno. Namesto da bi oznanjal Resnico, smo iskali resnico ... Je res, da je sv. Tomaž Akvinski pokristjanil Aristotela? Je res, da so Descartes, Kant, Marx in Weber novi nosilci resnice, ki bo končno rešila človeštvo? ... Pa sem se naučil, da misijonar ne sme samo oznanjati evangelij tistim, **ki še niso** kristjani, ampak tudi tistim, **ki niso več** kristjani.

ZA NAJBOLJ UBOGE

Pa hvala Bogu, ravno v tem intelektualnem okolju sem preko pedagoških in antropoloških ved prišel do spoznanja čisto nasprotnega problema. Spoznal sem prizadetega otroka, ki mu Francozi pravijo »handicappe« in Španci »sub-normales«. Tukaj v Braziliji pa so označeni kot »deficientes« ali pa »excepcionais«, kar pomeni, da njim nekaj manjka ali pa da so »izjema« med drugimi otroki. Takih otrok je v Sloveniji in sploh v Evropi odstotek ali dva, v latinskoameriških deželah, v Afriki in Aziji pa jih je do 15 odstotkov. Študiral sem zadevo, postal skoraj strokovnjak in se z dušo in telesom vrgel v delo. Ustanovil sem posebno društvo APAE (Associação dos Pais e Amigos dos Excepcionais). Takih društev je v Braziliji skoraj dva tisoč, po celi ogromni deželi. Povezane so v veliko zvezo ali federacijo. Jaz sem član vrhovnega sveta v federaciji. Tukaj v Sao Joao del-Rei vsako leto skrbimo za 250 ali 300 otrok, fantkov in punčk. Vsi so revni in mnogi niti staršev nimajo. Oskrba je kolikor mogo-

če popolna: skrb za zdravje, pouk, prehrano, vožnjo, dosti-krat tudi obleko ipd. V ustanovi dela skoraj sto uslužbencev in strokovnjakov. Stroški mesečno znašajo od 30.000 do 40.000 ameriških dolarjev. Od škofije smo pred leti dobili veliko zemljišče in po malem dozidali skoraj en ducat poslopij, med drugimi tudi precej veliko cerkev, ki je ob nedeljah župnijska podružnica za ljudi iz okolice. Bog prav vidno pomaga, da nikdar ne manjka, kar potrebujemo, in navadno ne poznamo dolgov. Že petintrideset let misijonarim med ubogimi, revnimi prizadetimi otroki. To delo imam za pristno misijonsko delo po don Boskovem zgledu, ki si je vedno najbolj prizadeval za »ubogo in zapuščeno mladino«.

Hvaležen vam bom, če mi boste še pisali. In molite zame, ker se mi že bliža konec misijonarjenja. Vaš vdani

Alojz Zver

Alojz ZVER
 APAE, Caixa Postal 59
 36301-180 Sao Joao del-Rei
 BRASIL - MG

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš **žiro račun**:
 51800-620-336
 05 1200119-15059

o nakazilu in namenu nas obvestite na naslov:

*Salezijanski inšpektorat
 Rakovniška 6, p.p. 2404
 1001 Ljubljana*

- odstopite svoj certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine (oporoška - napisana lastnoročno ali overjena pri notarju)

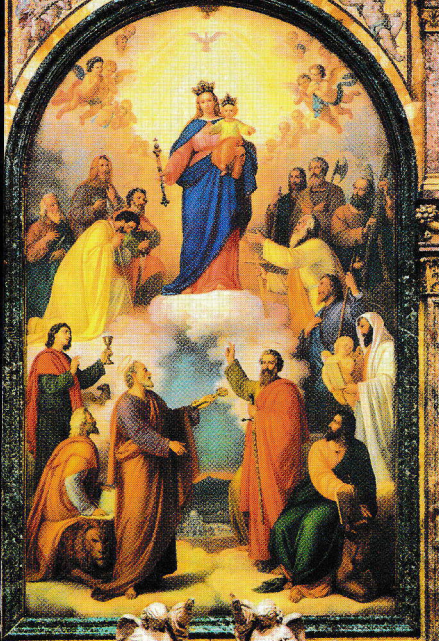
Svoje darove lahko namenite:

- za pomoč dijakom na naših šolah
 - za novince in bogoslovce
 - za misijone (Kerečev sklad)
 - za maše (navadne in gregorijanske)
 - za Salezijanski vestnik
 - za izvedbe posameznih projektov
 - za vzdrževanje salezijanskih ustanov
 - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite z **Blažem Cudermanom**, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/427.41.50.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

PODOBA Marije Pomocnice

Ko je sveti Janez Bosko v Turinu gradil novo cerkev, ki naj bi bila posvečena Mariji Pomocnici kristjanov, si je zamislil v glavnem oltarju Marijino podobo, ki naj bi predstavljala njegovo misel o Cerkvi in o Mariji kot Materi Cerkve ter o salezijanski družbi, ki je v službi Cerkve.

Svojo zamisel je predstavil slikarju Tomažu Lorenzoneju. Marija naj bi bila predstavljena kot vzeta v nebesa in kronana kot kraljica. Okrog naj bi bili angeli, v velikih krogih in skupinah pomembne osebnosti in dogodki iz življenja Cerkve: apostoli, mučenci, preroki, device, spoznavalci. Na sliki naj bi bili upodobljeni tudi dogodki v zgodovini Cerkve, kjer je bila Marijina pomoč očitna... in potem še ljudstva, ki Marijo posebej častijo.

Slikar je na to zamisel Janeza Boska odgovoril nekako takole: »Da bi naredil nekaj takega, bi potreboval prostor, ki je velik kot *Piazza Castello*« (eden izmed največjih trgov v tedanjem Turinu).

Končno je slikar zaželeno podobo naslikal na platno, ki je merilo sedem metrov v višino in štiri metre v širino. Tu je skušal upodobiti bistvene elemente don Boskove ideje. Ko je končal z delom, je pokleknil in se razjokal, ker je to, kar je naredil – tako je sam izjavil – preseglo njegove sposobnosti (MB 7, 4).

TRI RAVNI ENE PODOBE

Velika podoba ima tri ravni. V zgornji polovici podobe je v sredini Marija z Jezusom v naročju. Predstavljena je kot Jezusova Mati in kot Mati Cerkve. Žezlo in krona ne predstavljata toliko moči, ampak sta predvsem simbola njene priprošnje pri Bogu in učinkovite zmage nad zlom, najprej v sebi in nato v zgodovini človeštva.

Čisto zgoraj je v podobi očesa simbolično prikazan Bog Oče in v podobi goloba Sveti Duh. Od Očeta se preko Duha razliva na Marijo velik pramen svetlobe, kar predstavlja, da je bila od Boga izbrana in da je po delovanju Svetega Duha postala Kristusova Mati in Mati Cerkve. Zbor angelov spominja na nebesa: vnebovzetje, njena velika noč in začetek poslanstva kot Pomocnica. Vsa upodobitev pa obenem kaže tudi na začetek Cerkve in na njeno povezanost s troedinim Bogom: od Očeta, po Sinu, ki se je učlovečil, v Svetem Duhu.

Srednji del podobe kaže na Cerkve v njeni zgodovini: dvanajst apostolov in dva evangelista, ki nista apostola, ter sveti Pavel. Tu je nekako predstavljen temelj Cerkve (apostoli), njen dina-

mizem v evangelizaciji (sv. Pavel) in vodstvo Cerkve (sv. Peter s ključi) ter Marijina materinska vloga. Vsi nosijo simbol svojega mučeništva, znamenje popolnega darovanja. In tu je humus, iz katerega vzklije salezijanska karizma: Cerkve, apostolsko poslanstvo, duhovna gorečnost.

Spodnji del podobe ima še ozadje, ki govori o današnjem času, o baziliki in o tem, kar se je okrog nje dogajalo. Tu je nastalo središče novega gibanja v službi Cerkve, gibanja, ki se navdihuje ob Marijinem materinstvu in se izroča njeni mogočni priprošnji.

Od tod se začenja širiti Marijina slava; preko don Boskovih salezijancev, hčera Marije Pomocnice in salezijanskih sodelavcev.

ŠIRITE MARIJINO SLAVO ... VIDELI BOSTE, KAJ SO ČUDEŽI

Med gradnjo tega mogočnega Marijinega svetišča je začela rasti in se širiti don Boskova slava. Ljudje so ga imeli za svetnika, za tistega, ki zna delati čudeže. Postal je znan preko meja svoje domovine ...

On pa se v svoji skromnosti ni čutil odgovornega za tolikšno slavo in se je zato posvetoval s teologom Bertagno, ali naj nadaljuje deliti blagoslov Marije Pomocnice. Dobil je pritrdilen odgovor.

Svojim duhovnikom, fantom, komurkoli je pogosto ponavljal: »Širite pobožnost do Marije Pomocnice in boste videli, kaj so čudeži!« Na vseh področjih: ekonomskem, socialnem, pastoralnem, vzgojnem ...

Don Juan E. Vecchi: v *Maria Ausiliatrice* 5/2001

Prevredla in priredila s. Marija Žibert

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE V VERŽEJU IN NA RAKOVNIKU

Kip Marije Pomočnice, ki je dolga leta kraljeval v zavodu Marijanišče v **Veržeju**, je nemška vojska pred 60-imi leti »izgnala« iz zavoda (zdaj domuje v Veržejski cerkvi). Za svoj praznik pa se je letos še bolj slovesno (vsaj začasno) vrnila v Marijanišče. Na predvečer osrednjega romarskega slavlja smo jo v procesiji prinesli v Marijanišče, ob njej bedeli do polnočne maše (molili za duhovne poklice), ko jo je prišla pozdravit tudi skupina župljanov, ki je prišla peš z baklami iz dveh km oddaljenih Bunčan. Osrednje slavlje je bilo v nedeljo 20. maja popoldne. Slovesno mašo je vodil mariborski škof Franc Kramberger, navzoči so bili številni okoliški in salezijanski duhovniki z dekanoma lendavške (Kozar Lojze) in ljutomerske (Andrej Zrim) dekanije in salezijanskim predstojnikom (Lojze Dobravec). Pri maši je prepeval zdru-

ženi otroški pevski zbor (kakih 10 zborov iz Pomurja – blizu 300 otrok), ki ga je vodila prof. Felicita Heric. Iz Veržeja, okolice in celega Pomurja se je zbralo kakih 1500 vernikov, ki so se po maši podali po verženjskih ulicah v procesijo s kipom Marije Pomočnice, ki so ga nosili gasilci iz Veržeja, Bunačn in Banovec. V župnijski cerkvi pa smo se ob sklepu procesije Bogu zahvalili z zahvalno pesmijo.

Podobno slavlje je bilo teden dni pozneje tudi v Ljubljani na **Rakovniku**. V soboto dopoldne so se zbrali molivci za duhovne poklice, premišljevali o sveti Mariji D. Mazzarello, soustanoviteljici družbe hčera Marije Pomočnice. Med mašo, ko je ubrano prepevala vokalna skupina Savinjski rožmarin, so trije bogoslovci prejeli cerkvene službe. Zvečer smo se zbrali pri lurski kapelici, kjer nas je med mašo nagovoril vzgojitelj ljub-

ljanskih bogoslovcev mag. Primož Krečič, s petjem pa bogatili bežigrjski fantje, potem pa smo s prižganimi svečkami poromali v cerkev in tam nadaljevali s celonočnim bedenjem. Osrednje romarsko slavlje v nedeljo je vodil ljubljanski nadškof dr. Franc Rode. Med prepevanjem lavretanskih litanij smo ponesli kip Marije Pomočnice iz cerkve v lursko kapelo, tam obhajali sv. mašo, potem pa se med prepevanjem Marijinih pesmi vrnili v cerkev in prejeli evharistični blagoslov.

Bogu in Mariji hvala za vse.
Peter Š. in Janez P.

● RADA GREM NA RAKOVNIK

Tako zelo si še želim priti na Rakovnik za praznik Marije Pomočnice. Še kot otrok sem hodila na Rakovnik z očetom, potem s kolesom. Le redkokdaj se je zgodilo, da za ta praznik nisem bila na Rakovniku. Zadnja leta pa se tja pripeljem z avtom z dobrim človekom. Vedno se priporočam Mariji Pomočnici. Prosim za vso našo družino, posebej še za naše otroke, za našega fanta, ki se odloča, kam naprej v šolo. Tudi vam ga priporočam, da bi se prav odločil... Hvala za molitve in za vaš Vestnik, ki ga tako rada berem.

Marija

● DA BI BILO TAKIH VLADARJEV

Vsaka številka Vestnika mi je bolj zanimiva in ga z veseljem preberem od začetka do konca. Že moja mama so bili naročeni nanj kar nekaj let pred vojno, pa sem ga rada vzela v roke, čeprav sem bila še precej mlada, sedaj pa še toliko raje, ko se počasi poslavljam s tega sveta. Prav lepa vam hvala tudi za lepo knjižno darilo. Zelo sem ga vesela. Takoj sem prebrala kraljev življenjepis in dala knjigo še drugim. O, da bi bilo tudi sedaj veliko takih vladarjev na svetu, pa najbrž ne bi bilo toliko sovraštva in gorja, kakor ga je. Prilagam skromen dar za Vestnik in knjigo. Kolikor pač zmoremo, toliko damo ... Da bi Bog uslišal vaše in naše molitve in izbral iz našega naroda sebi in nam zvestih in gorečih duhovnikov, ki jih tako zelo potrebujemo. To so moje srčne želje.

Ana

● HVALA VAM, DRAGI SALEZIJANCI

Z veliko notranjo radostjo in ponosom, še posebej ob salezijskih praznikih se spominjam don Boska, saj nosim prav njegovo ime. Bogu se vsak dan zahvaljujem, da me je izbral in poklical. Prosim ga, naj mi da moči in vztrajnosti, da bom z veseljem hodila za Njim in da bom tega imena tudi vredna.

Ob tej priložnosti bi se rada zahvalila vseh salezijski družini, še posebej vam, dragi salezijanci, ki letos praznujete stoletnico prihoda v Slovenijo. Brez vas ne bi spoznala tega čudovitega svetnika, njegove vzgoje ter načina življenja v svetu. Iz srca hvala vse duhovnim voditeljem in asistentom, ki ste mi stali ob strani vse od začetka na poti poklica. K vam lahko vedno pridem po duhovno pomoč in oporo. Zavedam se, kako velikega pomena je za vsakega mladega človeka pravilna duhovna vzgoja. Ker pa je ta potrebna vse življenje, smo vam še kako hvaležne, da si ob vseh drugih obveznostih vzamete čas tudi za nas, prostovoljke.

Hvala vam drage "sestrične" HMP, ki nas spremljate v molitvi. Z vami delimo posvečenje, le da ga ve živite v redovništvu, me pa v svetu.

Hvala vam, don Boskovi soтрудniki, za zvestobo, za vaš način pričevanja v svetu, ki je danes še kako potreben. Z vami si delimo prav tega.

Tudi vam, dragi molivci za duhovne poklice, prisrčna zahvala za vse molitve in žrtve, namenjene v ta namen. Kako potrebne so, vemo vsi, ki živimo v duhovnih poklicih.

Ker pa se vsi trudimo in si prizadevamo za isti cilj, prosimo dobrega Boga, naj naše delo obilno blagoslavlja, da bo ta svet postajal vedno boljši in notranje srečnejši.

Don Boskova prostovoljka

RAKOVNIK

15. avgust

ZLATA MAŠA

Rudija BORŠTNIKA *sdb*

Nekdanji višji predstojnik slovenskih salezijancev, danes pa misijonar v Albaniji (ravnatelj

skupnosti in magister novincev v Skadru) bo obhajal zlato mašo v svetišču Marije Pomočnice na praznik Marijinega vnebovzeta 15. avgusta ob 15.00.

8.-9. september

JESENSKI ROMARSKI SHOD

8. september, sobota

maše ob 7., 8., 9.15, 10.30, 18.30. Pri maši ob 10.30 bo salezijski bogoslovec Drago Senčur izpovedal večne redovne zaobljube

9. september, nedelja

maše kot zgoraj, osrednji romarski shod ob obletnici posvetitve cerkve pa bo popoldne ob 15.00, ko bo med nami ljubljanski pomožni škof msgr. Andrej Glavan.

30. septembra

ZLATA MAŠA

Ivana ZUPANA *sdb*

Prva duhovniška leta je bil misijonar v Južni Ameriki, danes pa poznan mnogim skupinam in posameznikom.

Deluje v salezijski skupnosti v Mariboru. Zlato mašo bo obhajal na Rakovniku zadnjo nedeljo v septembru ob 15.00.

K Bogu so odšli po plačilo

**naročniki Salezijanskega
vestnika, člani Mašne zveze
in molivci za duhovne poklice**

Dugolin Valerija, Trst
Hočevar Ciril, Ambrus
Jerman Fani, Logatec
Kocjančič Marija, Žužemberk
Kogoj Ivanka, Tolmin
Korenč Marija, Logatec
Kosovel Dora, Trst
Kozmajer Antonija, Bistrica pri
Rušah
Kustec Agata, Gornja Bistrica
Kuzma Helena, Ižakovci
Mešiček Karolina-Dragica, Rog.
Slatina
Ogris Ivana, Šenčur
Polh Roza, Goče
Prah Ivan, Blanca
Sabler Ana, Lenart v Sl. Goricah
Zagajšek Nežika, Šmarje pri Jelšah
Zorko Hedvika, Ižakovci
Žrim Terezija, Kuzma
Žmavc Marija, Lenart v Sl.
Goricah
Žnidaršič Rozi, Šentvid pri Stični

BLAGOSLOV VHODA ZA INVALIDE

Že dolga leta smo razmišljali o tem, kako omogočiti tudi tistim na invalidskih vozičkih lažji dostop v cerkev Marije Pomčnice. Letos spomladi je dozorela odločitev in okrog velike noči je bil stranski vhod z dvorišča v t.i. *Križevo kapelo* tako urejen, da se sedaj lahko tudi sami invalidi na vozičkih

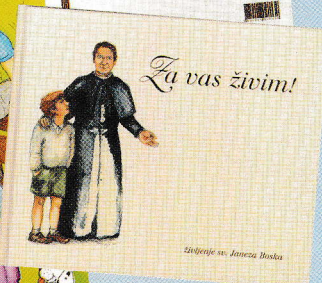
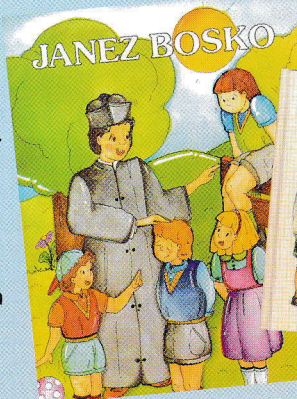
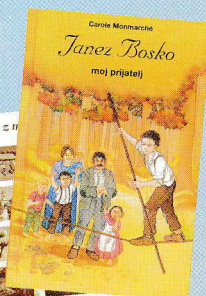
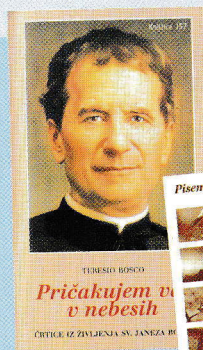
pripeljejo v cerkev. Naj bo cerkev dostopna res vsem, ki želijo! Vhod smo slovesno blagoslovili na nedeljo Svete Trojice 10. junija, ko smo v rakovniški župniji obenem sklenili veroučno leto. Bogu hvala za vse, pa tudi vsem dobrotnikom, ki ste že ali pa morda še boste darovali v ta namen.

DON BOSKO ZA VSE GENERACIJE

Ob stoletnici prihoda salezijancev na Rakovnik vam salezijanci skupaj z našo založbo Salve ponujamo več tiskovin za vse generacije – predvsem življenjepis tega velikega in privlačnega svetnika.

- JANEZ BOSKO - POBARVANKA – za najmlajše.
- JANEZ BOSKO, MOJ PRIJATELJ – za otroke tja do 4./5. razreda osnovne šole.
- PRIČAKUJEM VAS V NEBESIH – za vse, še zlasti za mlade brave; rakovniška knjižica, 30 črtic iz življenja sv. Janeza Boska.
- ZA VAS ŽIVIM – življenje svetega Janeza Boska. Predvsem za mladino in odrasle, knjiga je primerna tudi kot darilo za birmo ali druge priložnosti.
- PISEMSKI PAPIR z mislimi sv. Janeza Boska. Dvakrat po šestnajst privlačnih fotografij, ob njih pa misli sv. Janeza Boska, ki so jih izmed mnogih izbrali mladi sami.

Naročila: Salve, Rakovniška 6, Ljubljana

POČITNIŠKA PONUDBA ZA OTROKE IN MLADINO

KOPRIVNIK

TEDEN SALEZIJSKE MLADINSKE DUHOVNOSTI

Za študente in mlade v poklicih (od 18. leta naprej)

1. teden: 15. do 21. julij

2. teden: 29. julij do 4. avgust

Info in prijave:

Miran Sajovic, tel. 01/4273.028 ali 041/855.351

USKOVNICA

USKOVNIŠKI TEDNI

Za mlade od končanega 8. razreda naprej

1. teden: 15. do 21. julij

2. teden: 22. do 28. julij

3. teden: 29. julij do 4. avgust

Info in prijave:

Jože Vidic, tel. 01/7096.880

VERŽEJ

DUHOVNA SREČANJA

Za osnovnošolske ministrante in dekleta

1. skupina: 16. – 18. julij. Za ministrante od 6. do 8. r.

2. skupina: 19. – 21. julij. Za ministrante od 2. do 5. r.

3. skupina: 22. – 24. julij. Za dekleta od 5. do 8. r.

Info in prijave:

Janez Krnc, tel. 02/5889.060 ali 041/357.640

VERŽEJ

DUHOVNE VAJE

Za molivce za duhovne poklice in člane mašne zveze

27. – 29. julij. Začetek ob 18.00, sklep s kosilom

Info in prijave:

Ivan Turk, tel. 02/5889.060 ali 040/533.440

ŽELIMLJE - KUREŠČEK

NOČNO ROMANJE NA KUREŠČEK

Za mlade, udeležence poletnih počitniških programov

31. avgust, petek: začetek ob 20.00 v Želimlju, peš romanje na Kurešček, kjer bo maša predvidoma opolnoči.

Info in prijave:

Peter Pučnik, tel. 01/4702.123, N.C. 01/4702.100

RAKOVNIK

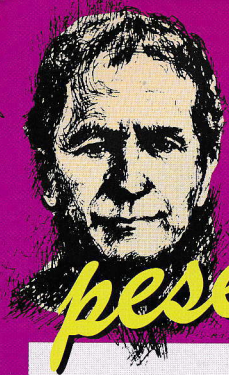
SREČANJE ANIMATORJEV ORATORIJA 2001

22. september, sobota:

začetek ob 9.00, sklep predvidoma ob 16.00

Informacije:

Pinosa Rafo, tel. 01/4277.140

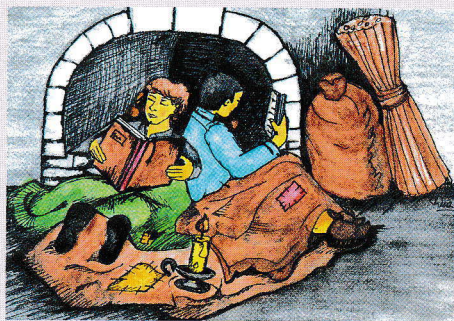
**Biti kristjan, pa ne živeti krščansko,
je navadna hinavščina!**
sv. Janez Bosko

Don Bosko, ti si pesem veselja

Besedilo: T. Bosco, Don Bosko, Ljubljana, 1988 ; risbe: Tina Špendal

KO SE MI JE PRIPETILA NEZGODA ...

Janez Bosko je v času študija v Chieriju živel tudi pri neki vdovi Luciji ... Pomagal je tudi njenemu sinu, ki je bil starejši od njega. Fant se ni rad učil. Janez si ga je naredil za prijatelja, uspelo mu ga je peljati v cerkev, da je prosil Boga odpuščanja za svojo lenobo. Janez je uporabil vsako priložnost, da bi prispeval za preživnino. Kakšen sold si je prislužil z delom pri znancu mizarju. Naučil se je uporabljati oblič, dleto in pilo.

»Bil sem nekako dva meseca v četrtem razredu, ko so začeli govoriti o meni zaradi neke prigode. Profesor latinščine je razlagal življenje Agezilaja, ki ga je napisal Kornelij Nepos. Tistega dne sem pozabil doma knjigo, da bi pa profesor tega ne opazil, sem imel pred sabo slovnico. Tovariši so to opazili. Nekdo je dregnil s komolcem sosedu, nekdo drug pa se je smejal.

»Kaj je?« je vprašal profesor Cima. Ko je videl, da mnogi gledajo mene, mi je ukazal, naj ponovim njegovo razlago ob branju latinskega teksta Kornelija Neposa. Vstal sem, držeč v rokah slovnico se mi je posrečilo ponoviti na pamet latinski tekst in razlago. Tovariši so mi nagonsko zaploskali.

Profesor se je razjezil. Prvič se mu je zgodilo, je dejal, da mu ni uspelo obdržati discipline. Zamahnil je, da bi mi prisolil zaušnico, a sem se ji ognil. Potlej je položil roko na mojo slovnico, sosedom pa ukazal, naj mu povedo vzrok 'nereda'.

»Bosko nima Kornelija Neposa, ima samo slovnico. Kljub temu je bral in razložil vse, kakor če bi imel v rokah Kornelija Neposa.«

Tedaj je profesor pogledal knjigo, na kateri je držal roko, in zahteval, naj nadaljujem »branje« Kornelija še nadaljna dva odstavka.

Potem mi je dejal: »Odpustim vam zaradi vašega izrednega spomina. Srečo imate. Glejte, da boste ta svoj spomin uporabili v dobro.«

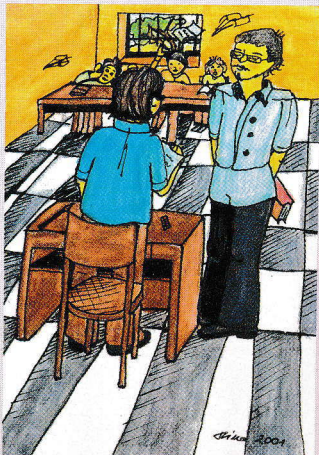
Janez je svoj izredni spomin izpričal že don Calossu. Toda tu v Chieriju so se pričele dogajati tudi čudne reči. Neke noči se mu je sanjalo, da piše latinsko nalogo. Takoj ko se je zbudil, je napisal odlomek, ki si ga je dobro zapomnil, in ga s pomočjo prijatelja duhovnika prevedel. V razredu je profesor narekoval prav tisti odlomek, Janez pa je lahko v najkrajšem času oddal prevod.

Nekoč drugič se mu je primerilo nekaj podobnega, vendar z zapletom. Janez je oddal nalogo zelo hitro, prehitro. Profesor je bral, pogledal še osnutek in široko odprl oči: na pomečkanem listu je bil zapisan tudi del naloge, ki ga je nameraval dati, a se je v zadnjem trenutku premislil, ker se mu je zdel predolg.

»Kje si pobral ta odlomek?«

»Sanjal sem ga.«

Sanje. Malo pomemben dogodek v življenju ljudi. Toda v življenju Janeza Boska so imele sanje precejšnjo težo. Bolj ko so minevala leta, bolj so bile sanje pomembne v njegovem življenju ... V sanjah je ta čudni duhovnik bral grehe svojih fantov, predvidel kraljevo smrt, »uganil« sijajno kariero kakega smrkavca, ki se je še igral s frnikolami.

Bruno Ferrero

Krogi na vodni gladini

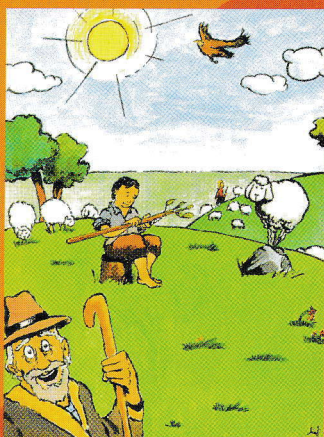
KROGI NA VODI

Peta knjižica preprostih zgodb za razmišljanje, dobro počutje in širjenje veselega razpoloženja.

Tudi te zgodbe so samo krogi na gladini, vendar - kdo ve ...

Cena: 250 SIT.

Vsakemu košček neba

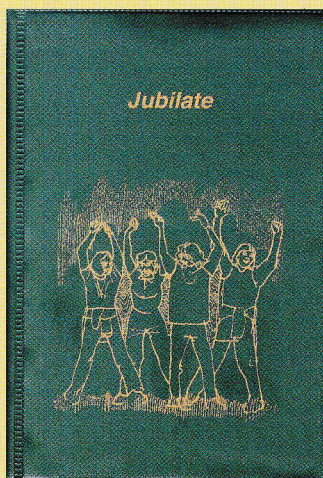

VSAKEMU KOŠČEK NEBA

Zgodbe o sv. Janezu Bosku, kateheze, molitve za otroke in animatorje, delavnice, igre in pesmi za različna počitniška srečanja.

Cena: 2.200 SIT.

Jubilate

JUBILATE

Čez 480 mladinskih in narodnih pesmi za duhovne vaje, počitniške tabore in druga mladinska srečanja.

Cena šivane pesmarice s trpežnim ovitkom iz skaja je: 1.200 SIT.

www.salve.si

info@salve.si

tel.: 01 427 73 10

p.p. 2404 • 1001 Ljubljana

založba • trgovina • priprava za tisk • video